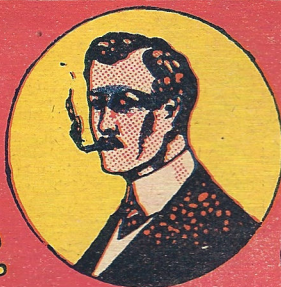

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 577

Erfenisjagers.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

10 Sorts Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**
DUBEC SOUS LE ULTRA
DUBEC ANIMATEUR
DUBEC

J. VAN KERCKHOFF, AMSTERDAM
Médaille d'Or 1889, 1895, 1904, 1907, 1910, 1913, 1927 Diplôme d'honneur
le 15 Mars 1892

NIEUWE SERIE.

ERFENISJAGERS

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec.**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Oit den dood herrezen.

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In Charterhousestreet, vlak bij Holborn Viaduct, een der drukste straten van Londen, was het kantoor gelegen van een zekeren Mr. Windham, een advocaat en procureur, die zich in het bezit van een uitgebreide practijk verheugde.

Hij had deze bekendheid te danken aan het feit, dat hij geen geweten had. Weliswaar kan een advocaat niet al te nauwgezet van geweten zijn, maar er zijn grenzen en deze grenzen werden door Mr. Windham zonder eenigen twijfel overschreden.

Men kon bij hem aankloppen voor elke zaak, hoe in-gemeen deze ook mocht zijn, mits er slechts de gelegenheid bestond tusschen de mazen der wet door te sluipen. Indien die kans bestond, dan was men bij Mr. Windham aan het goede adres, daar hij zeer zeker die kans zou weten te benutten. Desnoods was diefstal, ja een moord niet uitgesloten, indien hij er slechts buiten kon blijven en zijn naam geen gevaar liep in opspraak te komen.

Daar het vaak voorkwam, dat er dingen vielen te doen in verband met de processen, welke hij voerde, die moeilijk door hem zelf

konden worden gedaan, zonder aan zijn eer en waardigheid te kort te doen, had hij zich de hulp verzekerd van een man, die even gewetenloos was als hij, maar die geen ambt bekleedde en dus veel grootere vrijheid van bewegen had.

Deze man, Frederic Rogers geheeten, was tot alles in staat, ofschoon ook hij zelf nooit de vuile werkjes opknapte. Daarvoor had hij andere menschen, lieden van het laagste alloo, die voor een goede belooning tot elken diefstal, ja als er maar betaald werd, zelfs tot een moord bereid waren.

Het huis in Charterhousestreet, waar Mr. Windham zijn kantoor had, was het eigendom van Fred Rogers, die het ook bewoonde, doch eenigē vertrekken aan Mr. Windham, dien men in zekeren zin als zijn compagnon kon beschouwen, had verhuurd.

Deze regeling had vele voordeelen, want daardoor had de advocaat Rogers steeds bij de hand, terwijl laatstgenoemde het zelfs deed voorkomen, alsof hij chef du bureau was van den advocaat. Samen knapten zij de vuilste zaakjes op.

Het was een zonnige, maar kille herfstdag, dat een jong man, zeer elegant gekleed, maar met vermoeide gelaatsstreken uit een taxi stapte, welke voor het huis van den advocaat had stilgehouden en driftig aan de schel trok.

De huisdeur werd geopend door een jongsten bediende, een ventje van een jaar of veertien, wien men de sluwheid reeds op het gelaat kon lezen en die ongetwijfeld eens een groote carrière zou maken.

Hij liet den bezoeker in een zijvertrek, dat als spreekkamer diende en meldde vervolgens Mr. Windham, die in zijn kantoor aan zijn lessenaar zat, dat Sir Robert Campbell gekomen was en hem dringend wenschte te spreken.

De advocaat gelastte het ventje den bezoeker bij hem binnen te laten en een paar oogenblikken later stapte de bezoeker haastig en nerveus het vertrek van den advocaat binnen.

Zonder zich den tijd te gunnen behoorlijk te groeten, wierp de jonge dandy zijn hoed op een stoel, een telegramformulier, dat hij uit zijn zak te voorschijn gehaald had, op de lessenaar van den advocaat en zich zelf in een armstoel, uitroepend:

„Daar, lees dat eens! We zijn wat je noemt, naar den bliksem!”

De advocaat, die met eenige verwondering het optreden van zijn cliënt had waargenomen, wierp alvorens hij het papier, dat het telegram bevatte, opende, een onderzoekenden blik op den jongen man en constateerde onmiddellijk, dat er inderdaad iets ernstigs moest zijn gebeurd.

Ofschoon de bezoeker, zooals gezegd, bijzonder elegant gekleed was, tot op het verwijfde af, zaten zijn kleeren hem slordig om het lichaam, terwijl zich op zijn bleeke wangen kleine blosjes van overspanning vertoonden. Ook schenen zijn oogen eenigszins met bloed doorloopen te zijn.

Het was duidelijk, dat Sir Robert Campbell, zooals de jongste bediende hem genoemd had, aan groote opwinding ten prooi was, welke opwinding naar alle waarschijnlijkheid veroorzaakt was door het telegram, dat hij ontvangen had en dat hij, als een verkreukt vod, op de lessenaar van den advocaat had geworpen.

Mr. Windham bezat te veel menschenkennis, om dat niet onmiddellijk op te merken en daar hij den jongen man als een echten door-draaier kende, die zich niet gauw uit het veld liet slaan, begon ook hij eenigszins nieuwsgierig te worden naar het telegram, dat vóór hem lag.

Hij strekte de vingers er naar uit, vouwde het open en begon te lezen.

Het was blijkbaar nogal uitgebreid, want het duurde een paar minuten vóór hij met lezen gereed was.

Maar reeds na het lezen van de eerste woorden, bleek, dat ook hij ontstelde. Toch las hij het telegram ten einde alvorens op te zien en eerst toen hij met lezen gereed was, keek hij zijn bezoeker weer aan.

Deze had het gelaat niet van den advocaat afgewend en zei:

„Nu wat zeg je er van? Dat is wat fraais, hè?”

„Ik moet eerlijk zeggen,” zei de advocaat en zelfs nu in dit emotioneele oogenblik klonk zijn stem vast, hoewel zacht, „ik moet eerlijk zeggen, dat ik er niets van begrijp.”

„Nu ja, begrijpen of niet,” snauwde Sir Robert, „dat doet er niets toe. Het is een feit.”

„Ik vraag me af,” hernam de advocaat zonder op den uitval van zijn bezoeker acht te slaan, „aan wien wij indertijd dan het bericht te danken hebben, dat Sir Henry Douglas in den veldtocht van Brazilië tegen Argentinië is gesneuveld. Als ik me niet vergis was het bericht toch ondertekend door den sous-chef van den generalen staf.”

„Dan moet dus dat bericht valsch zijn geweest,” luidde het troosteloze antwoord. „Hier staat het duidelijk en klaar, dat hij zich op den overtocht naar Engeland bevindt. Wat nu?”

„Ja, wat nu?!” riep de advocaat opspringend en als een roofdier in zijn kooi heen en weer loopend.

„Ik heb er waarlijk meer reden toe om dat te vragen dan gij. Gij zult er geen cent armer door worden dan gij waart, om de eenvoudige reden, dat gij nimmer iets bezeten hebt. Maar ik, ik, die u reeds ongehoorde sommen heb geleend, in het vooruitzicht van de erfenis, die u ten deel zou vallen door den dood van den ouden baronet Sir Arthur Douglas, wiens neef van broederszijde naar Zuid Amerika was gegaan en daar gesneuveld was, zooals wij allen tot nu toe gemeend hebben te mogen aannemen. Als hij hier komt en zijn papieren toont, hetgeen hij ongetwijfeld zal doen, dan kunt gij, als neef in den tweeden graad van zusterszijde, wel uw biezen pakken. Ik geef geen stui-ver meer voor uw kansen en ik vraag mij af wat er van mijn geld, dat ik u heb voorgeschoten, moet terecht komen.”

De elegante jonge man richtte zijn blik op den advocaat.

„Van uw geld?” antwoordde hij op hoonden toon, „nu, als Henry Douglas komt, dan is alles verloren, dat weet gij evengoed als ik! Dan valt de erfenis in handen van dezen avonturier, want dat is hij immers altijd geweest.

„Ik dacht al, dat zijn oom hem onterfd had, toen hij de wijde wereld indertijd inging. Maar die oude gek was te weekhartig; toen hij den

dood voelde naderen, heeft hij het nietswaardige testament nog gemaakt.

„Al mijn hoop was erop gevestigd, dat Henry in Brazilië was gesneuveld.

„Er waren nog slechts eenige formaliteiten noodig, dan was ik de erfgenaam van Woodhouse, en nu — nu — wat zal er nu gebeuren?”

„Ik weet ook geen raad,” antwoordde mr. Windham, die intusschen ook opgewonden was geworden, „uit het lange telegram blijkt, dat wij inderdaad met een doodgewaande te doen hebben. Maar ik reken er op, Sir Robert,” vervolgde de advocaat, „dat gij mij de voorgesloten bedragen zult teruggeven. Ik heb geen zin, er mijn vermogen bij te verliezen!”

„Waar niets is, heeft de keizer zijn recht verloren,” antwoordde de jonge fat op den toon van iemand, die niets meer te verliezen heeft.

„Misschien wilt gij mijn boeltje laten verkoopen, mr. Windham?”

De laatste woorden klonken boosaardig en waren volstrekt niet in staat, den advocaat in een betere stemming te brengen.

„Mijn geld, mijn geld,” herhaalde hij, heen en weer loopend, „als ik dat geweten had, Sir Robert, dan had ik u geen cent gegeven.”

„Trek u de haren niet uit het hoofd,” riep de jonge man uit, zelf geheel van streek, „dat geeft ons niets meer. Geef mij liever goeden raad, help mij!”

„Dit telegram is te Marseille afgezonden en dat is het bewijs, dat mijn doodgewaande neef zich op een stoomschip bevindt, dat, van Brazilië komend, verschillende havenplaatsen aandoet. Ten laatste komt het naar Calais en vandaar naar de Engelsche kust.”

„Klopt, klopt”, antwoordde Mr. Windham, die nog steeds nerveus door de kamer heen en weer liep.

„Gij hebt u uitstekend op de hoogte gesteld. Maar wat geeft dat alles, Sir Robert? Hoe zal ik u in dezen raden en helpen?”

„Sir Henry Douglas heeft natuurlijk inder tijd legitimatiepapieren meegenomen en die zal hij wel goed bewaard hebben.

„Naar alle waarschijnlijkheid komt hij om zich met zijn oom te verzoenen. Misschien heeft hij het zelfs tot iets gebracht.

„Ik geloof niet, dat hij iets weet van het overlijden van den baronet. Het is nog zoo kort geleden, sinds deze stierf.

„Hij zal zich tot de bevoegde autoriteiten wenden, zijn legitimatiebewijs toonen, men zal het verzegelde testament openen en dan — o, ik ben geruïneerd! Al het geld, dat ik u heb verstrekt, is onherroepelijk verloren.”

„Nu, schreeuw maar niet zoo,” snauwde Sir

Robert Campbell weer, „het is toch niet noodig, dat Rogers het nu al hoort. Gij weet net zoo goed als ik, dat hij mij óók geld voorgesloten heeft. Allemaal voorschotten op mijn erfenis, die me nu nog net even op het laatste oogenblik door den neus wordt geboord. Hij zit natuurlijk in het kantoor hiernaast en als ge zoo schreeuwt, dan weet hij in no time alles, ten minste als hij al niet met zijn oor tegen het sleutelgat heeft staan luisteren.”

„Wat kom het er op aan,” hernam de advocaat, „dat hij het nu of over een paar uur of enkele dagen hoort? Dat maakt de zaak niet beter en niet erger. Als hij het niet te weten komt voorloopig, helpt ons dat niet; U niet aan uw erfenis, mij niet aan mijn voorschotten.”

„Ik denk, dat je wel net zoo graag je geld zal terug willen hebben, als ik de erfenis van mijn waarden oom.”

Sir Robert was opgestaan en sprak de laatste woorden op geheel anderen toon. Hij had het vormelijke „u” laten varen en was zijn advocaat gaan tutoyeeren. Deze had dit onmiddellijk gemerkt en keek zijn bezoeker aan, om te weten te komen wat deze daar mede voor had.

De jonge man, wiens bleek gelaat toch al op niet veel intellect duidde, trachtte den advocaat op sluwe wijze aan te zien en knipoogde tegen hem. Toen boog hij zich voorover en begon te fluisteren:

„Luister, Mr. Windham,” zei hij, „één ding staat vast en dat is, als ik niet erf, is je geld naar den duivel. Ik heb méér schulden dan ik ooit in mijn leven door werken zal kunnen verdienen. Bovendien heb ik aan werken vreeselijk het land. Dat gaat dus niet. Om dus te maken dat je je geld krijgt is er maar één redmiddel en dat is mij tóch te laten erven. Jij bent advocaat en jij moet de middelen vinden, opdat ik, niettegenstaande die domoor van een Sir Henry roet in het eten wil komen strooien, de erfgenaam blijf.”

De advocaat was onder deze woorden vaalbleek geworden. Eenige malen had hij den spreker in de rede willen vallen, maar telkens had hij zich bedacht. Nu was de dandy uitgesproken en de advocaat keek hem met een vernietigenden blik aan.

„Wat denkt gij wel van mij, Sir Robert?” sprak hij op scherp toon. „Ik geloof zelfs, dat gij het waagt, mij tot medeplichtige bij een — —”

„Spreek het woord gerust uit”, antwoordde de jeugdige fat, toen de advocaat als verschrikt zweeg, „ik zou schatrijk zijn, als ik voor elken keer, dat hier in deze kamer het recht verdraaid is, een goudstuk kreeg.”

„Halt, niet verder”, viel Mr. Windham den spreker in de rede, „ik wensch dergelijke be-

leedigingen niet te hooren. Ik zou wel eens willen zien, wie advocaat Windham van vergrijp tegen de wet zou durven beschuldigen. Dat ik de wetten goed ken, wil ik niet loochenen."

"En daarom weet gij de wetten te plooiën en te buigen als een rietenstokje", antwoordde Sir Robert hoonend. "Gij geeft er dan deze, dan die verklaring aan. Honderden cliënten hebben hier goeden raad gehaald en dien ook duur moeten betalen. Maar laat ons daarover zwijgen!

"Het betreft nu mijn aangelegenheid. En nu zeg ik: er op — of er onder! —

"Help mij, Mr. Windham, speel het klaar, dat ik de erfgenaam van Woodhouse word, dan krijgt gij uw geld, benevens de ongehoorde rente.

"Laat gij mij in den steek, dan kunt gij gerust een dikke streep door mijn rekening halen."

Het gelaat van den advocaat had een ijskoude uitdrukking gekregen.

"Ik heb niets met dergelijke zaken uit te staan", antwoordde hij, den nadruk op ieder woord leggend. "Daarmee bemoei ik mij niet. Tracht uzelf te helpen in deze zaak, maar ik betreed geen donkere paden, denk daaraan!"

"Men zou waarempel gelooven, dat gij de onschuld in eigen persoon zijt", riep de fat uit, van zijn stoel opspringend. "Maar ik weet precies, hoe de zaak in elkaar zit. Gij weet immers zelf, welke bedragen ik u en uw bureau-chef schuldig ben? Voor den drommel, Mr. Windham, schaf raad, of ik ga naar huis om mij een kogel door de hersens te jagen!"

Hij stond op en liep naar de deur.

Daar bleef hij nog een oogenblik staan en keek naar den advocaat.

Op dat oogenblik onderging het geheele wezen van den advocaat een verandering.

"Is u dat ernst, Sir Robert?" vroeg hij, terwijl hij zijn trillende stem tevergeefs eenige vastheid poogde te geven. "Is u dat ernst?"

"Ja natuurlijk," antwoordde de jonge man. "Als ik de zaak op zijn beloop laat, kan ik er gerust uitspringen. Ik bezit van mijzelf geen roode duit. Ik heb zoowat twintig duizend pond schuld, behalve dan nog de aardige bedragen, die ik u beiden, Rogers en u schuldig ben, terwijl Nathaniël Adams ook naar zijn centjes kan fluiten. Ik bedank er voor telkens en telkens door die en gene gemaand te worden. Geld leenen doet nu niemand meer, dus heeft het leven voor mij ook alle waarde en aantrekkelijkheid verloren. Neen, het beste wat ik doen kan, is er van tusschen uit te trekken. Ik heb thuis nog een mooie revolver met wat patronen, zoodat ik zonder verdere kos-

ten de kraaiënmarsch kan blazen, ten minste als jij er niets anders op weet."

De advocaat had zwiingend geluisterd. Ofschoon hij wist, dat Sir Robert Campbell geen held was, begreep hij toch ook zeer goed, dat hij uit vertwijfeling wel kon doen, wat hij nu zei. En dan was het heelemaal mis. Dan was er geen denken aan, dat hij ooit het voorgeschoten geld zou terugzien. Op eens nam hij een besluit. Hij wenkte den jongen man, die nog steeds bij de deur stond en den uitslag van den zielstrijd van den advocaat afwachtte, naderbij te komen en wees op een stoel tegenover den zijne.

Toen zij beiden gezeten waren begon Mr. Windham te fluisteren.

"Ik moet mijn handen er buiten houden, Sir Robert," fluisterde hij in de grootste opgewondenheid, "mijn reputatie eischt dat. Maar spreek met Fred Rogers. Verder wil ik er niets van weten, begrijpt gij, niet het minste.

"Spreek met Rogers, als hij u niet helpt, dan is werkelijk alles verloren."

Het gelaat van Sir Robert Campbell helderde op.

"Zoo eindelijk!" sprak hij, "ik heb mij dus niet vergist."

Daarop maakte hij een spottende buiging.

"Ik zal mij dan maar tot den bedoelden persoon wenden."

Met die woorden liet hij den advocaat staan en ging een kleine voorkamer binnen, die als garderobe dienst deed.

Van hier voerde een deur naar het kantoor van den zoogenaamden bureau-chef Fred Rogers.

Terwijl Sir Robert Campbell zich in gesprek bevonden had met Mr. Windham, had zich in het kantoor van Rogers iets anders afgespeeld.

Zoodra de jongste bediende den bezoeker bij den advocaat binnen had gelaten, was hij weer naar zijn schrijfmachine gaan zitten, om door te gaan met zijn werk, dat bestond uit het overtikken van verschillende acten en bescheiden.

Voor hij echter was kunnen beginnen, had Rogers hem gevraagd wie daar zooveel had gebeld.

Het ventje vertelde het hem en daar Rogers, zooals wij gezien hebben ook met Sir Robert Campbell, den zoon van een berooiden baronet, in relatie stond, daar hij dezen meerdere malen aanzienlijke bedragen had voorgeschoten in uitzicht op de erfenis, was hij zeer nieuwsgierig naar de reden van diens komst, te meer daar zijn jongste bediende hem er bij verteld had, dat het hem toescheen dat Sir Robert Campbell er zeer nerveus en opgewonden uitzag.

Hij overlegde wat hij zou doen en juist had hij het plan gemaakt, om naar het kleine tusschenvertrekje te gaan, waar hij misschien, door aan de deur te luisteren, iets zou kunnen verstaan, toen er weer gebeld werd.

Hij moest nu even wachten, terwijl het klerkje de straatdeur opende, daar er wel een nieuwe bezoeker zou kunnen zijn. Dit was ook inderdaad het geval en daar de advocaat nog steeds in gesprek was, moest hij den nieuwen bezoeker wel te woord staan. Hij gaf daarom het klerkje bevel den man, die den naam Mac Lean had opgegeven, bij hem binnen te laten.

Een man trad binnen, die met langzame schreden, een beetje hinkend, den bureauchef naderde.

Naar het uiterlijk te oordeelen, was hij niet jong meer, de volle baard begon reeds grijs te worden en de kleeding liet veel te wenschen over.

„Wel, wat wenscht gij?” vroeg Rogers, zijn scherpe oogen op den bezoeker richtende.

Hij wist blijkbaar niet, of hij te doen had met een cliënt of met een bedelaar.

„Mr. Windham heeft het zeker zeer druk?” vroeg de vreemdeling met een eigenaardige, heesche stem.

„Ja, zeer druk,” antwoordde Rogers. „Hij is overladen met bezigheden. Op het oogenblik is hij niet te spreken.”

„Dat spijt me,” antwoordde de man. „Het betreft een zaak, waaruit een langdurig proces kan voortspruiten.”

„Het betreft verschillende familie-aangelegenheden, waarvoor in de eerste plaats informaties moeten worden ingewonnen.”

„Er moeten documenten in orde worden gemaakt, enzoovoorts.”

„Zoo, zoo,” antwoordde Rogers, „nu, dan zoudt gij immers de formaliteiten, die het eerst noodig zijn, met mij in orde kunnen maken.”

„Maar gij weet zeker wel, dat een langdurig proces een kostbare geschiedenis is en gij zijt, naar ik hoop, in staat — hij wierp een minachtend onderzoekenden blik op den vreemdeling — om een paar honderd pond daaraan te besteden?”

De man trok een eenigszins bedenkelijk gezicht en zei:

„Geld heb ik op het oogenblik niet in kas, maar . . .”

„Dan moet ik u verzoeken onmiddellijk te vertrekken,” viel Rogers boos uit, „ge moet niet vergeten, dat ge u hier bij een der beroemdste advocaten bevindt van Londen en dat wij niet op risico kunnen werken. Ik verzoek u direct heen te gaan, want wij hebben hier wel wat anders te doen, dan arme bezoekers te woord te staan.”

Terwijl Rogers deze woorden uitsprak,

gleed er een bijna onmerkbaar glimlachje over het gelaat van den man, die den bureauchef kalm liet uitspreken, doch geen aanstalten maakte om te vertrekken.

Toen Rogers uitgesproken was, richtte hij opnieuw het woord tot den bureauchef:

„Maar laat mij toch eerst uitspreken, waarde heer”, sprak de man, terwijl hij een klein pakje uit zijn zak te voorschijn haalde. „Ik kom uit het Noorden, uit Schotland, en al bezit ik ook geen geld, dan heb ik toch iets anders meegebracht.”

„Een erfstuk, dat sinds langen tijd in onze familie is, wil ik te gelde maken. Men heeft mij meermalen gezegd, dat ik daarvoor een vrij groote som kan krijgen.”

„Hoor eens, gij zijt hier niet in een pandjeshuis,” antwoordde Rogers, maar zijn stem klonk lang niet meer zoo uit de hoogte als zooeven. „Laat eens kijken. Ik kan u misschien raad geven, op welke manier gij het ding het voordeeligt van de hand kunt doen.”

En Rogers keek met loerende blikken naar het pakje, dat de Schot langzaam openmaakte.

De bureauchef zag, dat ook de jonge klerk nieuwsgierig toekeek.

„Smith!” riep hij, „daar bedenk ik, dat je zoo gauw mogelijk een boodschap moet doen. Bezorg dezen brief onmiddellijk aan zijn adres. Ga met de tram en blijf niet al te lang weg!”

De jongen vond het blijkbaar prettig, dat hij het duffe kantoor mocht verlaten om een boodschap te doen.

Hij greep den brief, nam zijn hoed en verdween.

Intusschen had Mac Lean het pakje opengemaakt. Een zwartleeren étui kwam voor den dag, dat hij door een druk op een knop liet openspringen.

Toen Rogers de deur achter het klerkje had dicht gedaan en in het vertrek terugkeerde, slaakte hij bijna een uitroep van verbazing.

Op het blauwe fluweel, waarmede het étui van binnen was bekleed, flonkerde een kostbaar briljanten-collier hem tegen.

De steenen waren van het eerste gehalte en zij schoten en sproeiden vonken, alsof het étui een nimmer eindigend vuurwerk op kleine schaal bevatte.

De vreemdeling overhandigde het étui vol vertrouwen aan den bureauchef, die, daar hij een kenner was van kostbare steenen, moeite moest doen, om niet zijn overgroote belangstelling en bewondering te doen blijken.

„Zeg eens,” vroeg hij eindelijk, „hoe komt gij hieraan?”

„Ik zei u reeds, dat het een familiestuk is”, was het kalme antwoord.

„Zoo ziet het er echter in het geheel niet

uit," viel Rogers hem op scherpen toon in de rede. „Het is modern en bezit —"

Hij scheen zich plotseling te bedenken.

„Nu, van groote waarde is het in elk geval niet", vervolgde hij snel.

Hij nam nu met scherpen blik den vreemdeling op.

„Gij zoudt bedrogen worden", ging hij voort. „Een provinciaal herkent men hier in Londen reeds van verre. Men zou u op de grofste wijze bedriegen.

„Maar ik wil u iets zeggen: ik sta op het punt van trouwen en ben wel genegen een dergelijk sieraad voor mijn bruid te koopen.

„Wilt gij het aan mij verkoopen, dan zal ik het u beter betalen, dan een pandjesbaas of een juwelier dat zou doen en met dat geld zoudt gij wellicht uw proces kunnen betalen."

De Schot had zijn hoofd gebogen en zoo doende zag Rogers niet, hoe diens oogen vonken schoten.

De man scheen echter een beetje onbeholpen en verlegen, ja zelfs angstig te zijn.

„Zeker, zeker, mijnheer", antwoordde hij. „Gij zoudt mij daardoor een grooten dienst bewijzen. Misschien zoudt gij mij dan wel bij uw chef willen aanbevelen. Ik zou dolgraag willen, dat de beroemde advocaat Mr. Windham mijn zaak behandelde. Wat wilt gij voor dit kostbare stuk geven?"

„Vijftig pond", antwoordde Rogers, eenigszins aarzelend.

„O — — men heeft mij gezegd, dat het veel meer waarde heeft", luidde het antwoord.

„Zoo, ga er dan elders mee heen", antwoordde de bureauchef ruw. Hij wist heel goed, dat zijn bod iets bespottelijks was; véél en véél te laag. Het sieraad was zeker tien keer zoo veel waard en hij was ook wel bereid desnoods meer te geven, maar hij wilde eens zien hoe ver hij met dezen onnoozelen buitenman kon gaan.

Deze keek een weinig bedremmeld bij den uitval van den deftigen bureauchef en zei:

„Neem me niet kwalijk mijnheer, ik ben hier niet bekend. Als gij werkelijk meent, dat het inderdaad niet meer waard is, dan ben ik natuurlijk bereid u het voor dat bedrag te verkoopen. Ik veronderstel, dat zij, die mij zeiden, dat het méér waard was, er geen verstand van hadden."

„Goed, wacht dan een oogenblik", sprak Rogers. „ik zal het geld halen. Ga zitten, ik kom onmiddellijk terug".

De bureauchef verdween en men hoorde verschillende deuren dichtslaan.

Plotseling veranderde de houding van den vreemdeling.

Hij, die zoeven nog hulpeloos had gescheenen, vertoonde nu de behendigheid van een kat. Met twee sprongen had hij de groote, goed gesloten brandkast bereikt.

Nu kwamen zijn handen te voorschijn, die tot nu toe in lompe, onooglijke handschoenen hadden gestoken.

Vreemd; deze handen waren slank en welgevormd, blank en onberispelijk.

De lenige vingers onderzochten de brandkast en de sloten en het scheen, alsof de geheimzinnige vreemdeling meermalen een gele prop tegen de verschillende sloten drukte.

„Uitstekend materiaal", mompelde hij. „Een prachtstuk uit de fabriek Armstrong, driedubbele pantserplaten en betonovulling. Maar dat komt er voor mij niet op aan."

Plotseling luisterde hij, sprong snel terug en zat een oogenblik later weer op zijn oude plaats als een toonbeeld van vermoeidheid en onnoozelheid.

En terwijl hij schijnbaar zat te suffen, werd de deur haastig geopend en trad Rogers binnen.

TWEDE HOOFDSTUK.

De juweelen van den Scotsman.

„Hier is het geld", sprak de bureauchef uit de hoogte, terwijl hij den vreemdeling vijf bankbiljetten overhandigde. „Ik heb het sieraad nog eens bekeken en bijna berouw over mijn koop. Gij hebt mij niets cadeau gegeven, mijnheer, gij moogt mij nog wel dankbaar zijn."

De Schot nam het geld aan, waarbij hij zijn

handen, die weer in de lompe handschoenen waren gestoken, onbeholpen bewoog.

Hij haalde een oude portefeuille te voorschijn en deed het bankpapier daar in, maar toen hij de portefeuille weer wilde wegbergen, scheen er in den zak iets in den weg te zitten. Hij vischte er achtereenvolgens nog drie étuis uit, die er net zoo uitzagen als dat wat Rogers

thans in zijn handen hield, ofschoon zij iets kleiner waren.

Toen hij die étuis weer wilde wegbergen, scheen het laatste door een toeval open te gaan.

Rogers zag met zijn Argusoogen briljanten schitteren.

Hij bemerkte onmiddellijk, dat het wederom groote, zuivere steenen waren.

„Maar gij hebt immers nog meer”, sprak hij nu en zijn gelaat kreeg een roofdierachtige uitdrukking.

„Ja, zei ik dan, dat ik u alles had laten zien?” antwoordde de Schot. „Deze erfstukken behooren niet mij alleen, ook de andere leden der familie hebben er recht op en ik weet nog niet, of alles zal worden verkocht.

„Ik moet deze dingen eens laten taxeeren. Maar ik wacht eerst op een brief, die mij nader bericht moet brengen. Ik zal hiermede liever naar een juwelier gaan.”

„Laat mij die dingen eens zien”, sprak Rogers, zijn belangstelling zoo goed mogelijk verbergende.

„Wilt gij nog meer voor uw bruid koopen?” vroeg de vreemdeling met een onnoozelen blik. „Zoeven was het iets anders, dat stuk behoorde mij alleen toe en ik had geld nodig. Maar deze dingen zijn niet mijn eigendom.”

„Laat toch zien, laat toch maar eens zien”, riep Rogers, die zich nauwelijks kon beheerschen. „Misschien zouden wij toch nog zaken kunnen doen. Laat eens kijken!”

Op dit oogenblik werd de deur geopend, die naar het privé-kantoor leidde en Sir Robert Campbell trad binnen.

Zooals wij in het vorige hoofdstuk hebben gezien, had hij juist zijn gesprek met den advocaat beëindigd en was hij van plan Frederic Rogers, die hij als de medeplichtige en handlanger in vele zaakjes van den advocaat beschouwde, te gaan raadplegen.

Hij wierp een vluchtigen blik op den vreemdeling, die weer op zijn stoel plaats nam.

„Mr. Rogers”, zoo wendde hij zich tot dezen, „ik moet u spreken over een zeer gewichtige aangelegenheid. Gij moet mij onmiddellijk te woord staan. Er is haast bij!”

Rogers scheen onaangenaam verrast te zijn.

„Ik ben dadelijk tot uw beschikking”, sprak hij haastig, „een paar minuten nog. Ik moet even met dezen heer afhandelen.”

De baronetszoon mompelde een paar woorden, die even goed een toestemming als een weigering konden beteekenen, zoodat Rogers zich weer tot den vreemdeling wendde.

„Gij ziet, dat ik heden verhinderd ben,” fluisterde hij, „kom vanavond nog eens terug!”

„Goed, goed”, antwoordde deze. „Wanneer zal ik weer hier zijn?”

„Even over zessen, dan wordt het bureau gesloten”, luidde het antwoord van Rogers. „Het liefst had ik, dat gij wildet wachten. Ik moet uw naam noteeren en verschillende aantekeningen maken. Kom, ga zoolang in de voorkamer!”

De man vond alles goed en ging in de voorkamer, die als wachtkamer dienst deed.

Rogers wenschte Sir Robert Campbell inwendig naar de hel.

Hij ging echter weer naar binnen en trad op den dandy toe, die hem met ongeduld wachtte.

Dadelijk hield Sir Robert hem het verkreukelde telegram voor.

De uitwerking op den bureauchef was ongeveer gelijk aan die op den advocaat. Ook Rogers dacht onmiddellijk en het eerst aan zijn eigen geld, dat hij er bij zou inschieten.

„O wee”, mompelde hij onder het lezen, „wat moet daarvan het gevolg zijn? Moet dat mij misschien mijn zuur verdiende geld kosten, Sir Robert?”

„Dat ligt geheel alleen aan u”, antwoordde de man van de wereld op koelen toon. „Begin om 's hemels wil niet te jammeren, want dat heeft geen doel. Er moet nu gehandeld worden. Toon uw bekende vosseneigenschappen nu eens, gij meester-gauwdief!”

„Sir Robert, gij beleedigt mij”, antwoordde Rogers alsof hij de verdrukte onschuld was.

„Geen noodeloze woorden,” viel de ander hem in de rede. „Luister eens, Rogers, uw patroon heeft mij afgewezen. Gij kent hem en nu moet gij de zaak in handen nemen, terwijl hij, zooals altijd, zijn handen wast in onschuld.

„Rogers, ik weet wat gij kunt. Ontken het niet, ik heb u allang in de kaart gekeken, ik weet, dat gij met zekere lieden in verbinding staat, die —”

Hij fluisterde eenige woorden.

„Stil, stil,” fluisterde Rogers terug, die doodsbлек was geworden, terwijl hij een schuwen blik om zich heen wierp.

Plotseling liep hij naar de deur, die naar de wachtkamer voerde en keek door een kier.

Daar zat de Schot op een stoel aan den anderen kant van de kamer. Zijn hoofd was op zijn borst gezakt en men hoorde duidelijk zijn zware ademhaling.

Gerustgesteld begaf Rogers zich weer naar Sir Robert, nadat hij de deur voorzichtig had gesloten. Maar nauwelijks was deze dicht, of de onbekende was met een paar sprongen bij het sleutelgat, drukte er zijn oor tegen en luisterde opnieuw met ingehouden adem.

„Wat moet ik doen?” hoorde hij Rogers vragen. „Mijn geld wil ik onder géén voorwaarde verliezen.”

„Er is maar één middel om dat te garanderen.” hernam Sir Robert. „Ik ben tot het uiter-

ste besloten. De erfgenaam van Woodhouse mag niet naar Engeland komen. Hoe dat moet gebeuren, weet ik niet en gaat mij ook niet aan. Dat zijn uw zaken. Ik kan alleen zeggen, dat Sir Henry Douglas belet moet worden voet op Engelschen bodem te zetten en wel zóó, dat hij daarvoor ook nooit meer de kans krijgt. Ik hoop, dat ik duidelijk genoeg geweest ben."

"Onmogelijk," mompelde de bureauchef, „wat denkt gij wel van mij, Sir Robert? Waarvoor houdt gij mij eigenlijk?"

"Dat komt er niet op aan!" luidde het antwoord. „In elk geval staat gij met menschen in verbinding, die dat kunnen beletten. Ik ben u vijfduizend pond schuldig. Goed, wij zullen het bedrag verdubbelen."

"Het gaat niet," weerde Rogers af, ofschoon hebzucht op zijn gelaat te lezen was.

"Vijftienduizend pond dan," zei Sir Campbell. „Het drievoudige van de som, die ik u schuldig ben. En dan nog een extra belooning voor de menschen, die mijn neef beletten terug te komen."

Neem een beslissing, Rogers, anders" — zijn stem klonk hoonend — „anders krijgt gij van mij alleen nog te hooren uit de couranten, die u zullen melden, dat Sir Robert Campbell, de berooide baronetszoon, nu hij al zijn geld heeft opgemaakt, geen kans meer heeft geld te leenen en zijn kansen op een erfenis verspeeld zag, het 't verstandigste heeft geoordeeld er tusschen uit te trekken met achterlating van niets anders dan schulden en een met een revolverkogel doorboord lichaam. Kies! Gij weet dat ik het ernstig meen. Ik sta voor mijn ondergang en ben tot het uiterste besloten."

"Nu, goed dan," sprak Rogers, diep ademhalend. „Gij dwingt mij ertoe en als ik er mijn moeilijk verdiende duiten niet bij in wil schieten, blijft mij ook niets anders over."

"In u is een comediant verloren gegaan," sprak Sir Robert Campbell. „Gij aarzelt, maar heeft reeds van verlangen bij de gedachte, die tienduizend pond te verdienen. Speel voor mij geen comedie, ik ken u beter!

"Hier hebt gij het telegram, daarin staat de naam van het stoomschip en ik laat het nu verder aan uw sluwheid over om de noodige maatregelen te nemen."

"Gij zult er geen schade bij hebben, want het betreft een reusachtig vermogen."

„Als gij mij in den steek laat, is het uw eigen nadeel. Ik heb niets meer te verliezen."

De bureauchef las nogmaals met aandacht het telegram en schudde eenige keeren het hoofd.

"Er is geen tijd te verliezen", mompelde hij. „Maar de zaak komt in orde. Ik heb vertrouwde lui, die zullen de noodige maatregelen nemen en —"

„Spaar mij de bijzonderheden," viel Sir Robert hem in de rede, „dat is uw zaak. Ik ben voor dergelijke dingen niet te gebruiken. Ik ben ervan overtuigd, dat gij het geld wel zult verdienen. En nu moet ik weg, men wacht mij op de Club."

De bureauchef vergezelde den verloopen dandy naar de voorkamer.

De vreemdeling zat daar nog op den stoel, maar hij was nu vast ingeslapen en snurkte. Sir Robert Campbell verwaardigde hem met geen blik; op zijn afgeleefd gelaat lag een uitdrukking van nieuwe hoop.

Een oogenblik later ging Rogers naar den Schot en schudde hem bij den arm, maar het duurde vrij lang, eer de man de oogen opende.

Hij keek verbaasd om zich heen en scheen zich niet direct te herinneren, waar hij zich bevond.

„Gij hebt geslapen", sprak Rogers. „Ik heb nu weinig tijd. Maar kom vanavond om zes uur terug, dan zullen wij nog eens over de zaak spreken."

„Ik zal komen", luidde het antwoord. „Maar de kostbaarheden laat ik eerst door een juwelier taxeeren. Heden niet, daarvoor ben ik veel te moe," hij geeuwde herhaaldelijk, „maar morgen. Ik kan in mijn hotel nog naar eenige der voornaamste juweliers der hoofdstad informeeren."

Hij knikte den bureauchef toe en verliet de kamer.

„Wacht even!" riep deze hem nog na. „Hoe is uw naam ook weer en uw woonplaats?"

„John Mac Lean uit Notton", klonk het op eenigszins slaperigen toon terug.

Rogers keek hem nog na, toen de vreemdeling over de straat hinkte, daarop liep hij ongeduldig als een roofdier heen en weer.

„Als die kwajongen maar terugkwam, inplaats van overal te blijven staan kijken!" mompelde hij. „Ik moet onmiddellijk naar Jim of naar Dick, een van hen zal ik wel treffen. Ik moet hen op de hoogte brengen!

„Dat ontbrak er nog maar aan, dat die domme Schot met zijn kostbaarheden naar de juweliers loopt! Ik zal ze op gemakkelijke wijze in mijn bezit krijgen."

Het duurde nog bijna een uur, voordat de jonge klerk terugkwam.

„Waar ben je zoo lang geweest?" stooft Rogers op. „Ik moet weg en als er nog iemand komt, dan stuur je dien weg. Hij kan morgen terugkomen."

Rogers snelde naar zijn kamers.

Maar wie mocht denken, dat Rogers zich, om uit te gaan, in een elegant wandelpak zou steken, had het mis, want toen hij een korte poos later het deftige, oude huis via den tuin door de tuinpoort verliet, zag hij er niet uit als

iemand, die in een fraai huis kon wonen. Zijn kleeding was meer dan armoedig.

Den schunnigen hoed had hij diep over het voorhoofd getrokken.

Eenige minuten later zat hij in een omnibus, die hem naar het midden der stad, naar het be- ruchte Chelsea, bracht.

Hier was hij weldra door een der talrijke kronkelende zijstraten opgeslokt. Zijn gestal- te verdween in de toenemende duisternis, ter- wijl het bovendien begon te misten.

In Londen is de mist van nog geheel andere beteekenis dan in andere plaatsen. De fog heeft in de enorme groote stad van het Brit- sche Rijk een slechten naam en niet ten on- rechte. Als een ondoordringbare wolk over- stulpt de gele nevel de stad, zoodat men deze vanuit de voorsteden, die vaak hooger ge- legen zijn, ziet liggen als een soort zwevende zandbank, welke alles aan het oog onttrekt.

Om deze reden was het volstrekt niet te ver- wonderen, dat de mist Rogers aan het oog ont- trok. Dit scheen den langen, mageren man met zijn sluw vossengezicht, echter niet te hinde- ren, integendeel het scheen hem zelfs zeer te behagen, want hij glimlachte met een breeden grijns, toen hij na verloop van een half uur weer uit de nevelen, die Chelsea omhulden, te voorschijn trad en wederom in een omnibus kroop, die hem naar de beschaafde wereld te- rugvoerde.

„Alles is prachtig gegaan”, mompelde hij in zichzelf, toen hij tegen zes uur zijn huis be- trad.

„Tom en Jim zullen op den bepaalden tijd komen. Ik ken die twee. Zij houden woord.

„Maar Dick gaat naar het vasteland. Hij is voorzien van geld en heeft alle mogelijke in- structies gekregen. Die kerel doet zijn zaak- jes goed!”

De advocaat was naar zijn club gegaan, de klerk was nog in het kantoor, maar werd door zijn chef gauw weggestuurd.

„Gij behoeft vandaag niet te sluiten”, sprak deze. „Ik moet nog werken. Ga dus maar heen. Een der dienstboden kan straks wel op- ruimen.”

Nu was Rogers alleen en telkens keek hij naar de deur.

Toen er gebeld werd, haalde hij diep adem.

Hij keek door het venster en zag den be- zoeker van dien middag, Mac Lean, op de stoep staan. Een der dienstboden deed de straatdeur open en diende hem aan.

„Nu?” vroeg de bureauchef, toen de ver- wachte bezoeker binnentrad, „hebt gij een goed nachtverblijf gevonden?”

„O ja, dank u, er werd mij een goed loge- ment aanbevolen”, luidde het antwoord. „Ook

heb ik reeds het adres gekregen van een der eerste Londensche juweliers.

„Morgen vroeg ga ik hem opzoeken.

„En nu zou ik u eindelijk mijn aangelegen- heid eens willen vertellen.

Rogers nam plaats en luisterde naar den Schot, die met veel omhaal van woorden en op omslachtige manier een ingewikkelde familie- geschiedenis vertelde.

Het betrof oude aanspraken, die nog uit vroegere geslachten voortsporen. Naar alle waarschijnlijkheid een proces, dat, als de mid- delen aanwezig waren, jarenlang gerekt kon worden.

„Goed, goed”, sprak de bureauchef, die den spraakzamen man af en toe in de rede viel, „dat is een ingewikkelde zaak. Maar ik zal de stukken nauwkeurig onderzoeken. En ik denk wel, dat mijn chef, ondanks zijn vele bezighe- den, de zaak op zich zal willen nemen.

„Gij hebt de papieren toch meegebracht?”

„Nee, ik heb ze in het hotel gelaten”, ant- woordde de Schot.

„Maar toch, naar ik hoop, uw kostbaarhe- den niet?” vroeg Rogers, met gehuichelde be- langstelling. „Gij zult toch niet zoo onvoor- zichtig zijn geweest, om die stukken van waar- de toe te vertrouwen aan menschen, die u ge- heel vreemd zijn?”

„De hemel beware mij”, antwoordde de Schot, wiens oogen weer schitterden, „dat heb ik allemaal bij mij, dat geef ik niet uit han- den. Daarvoor heb ik immers de verantwoor- delijkheid op mij genomen.”

„En wilt gij mij werkelijk niets van die din- gen verkoopen?” vroeg Rogers met loerenden blik.

„Eerst laat ik ze taxeeren”, antwoordde de Schot. „Als zij geschat zijn en gij wilt den door de juweliers vastgestelden prijs betalen, dan kunnen wij er wel verder over spreken. Ik wacht dan nog alleen op de volmacht van mijn familie.

„Op andere voorwaarden ga ik niet in en gij weet, mijnheer, dat wij Schotten daarin kop- pig zijn!”

„Ik dring er volstrekt niet op aan”, ant- woordde de bureauchef met een gedwongen glimlachje.

„Zeker, de Schotten hebben stijve koppen, maar dat is uw zaak!”

Hij deed nog verschillende vragen, en het was al over zevenen, toen hij zijn bezoeker eindelijk heen liet gaan.

„Kent gij den weg?” vroeg hij nog, terwijl hij den Schot tot aan de huisdeur bracht.

„Het is mistig. Gij moet maar steeds langs den tuinmuur loopen, dan komt gij in Farring- donstreet en zoo aan Blackfriars Bridge. Gij

kunt niet misloopen. Eerst langs den tuinmuur. Tot morgen!"

De vreemdeling ging heen en sloeg den weg in, die hem door Rogers was aangegeven.

Hij wist heel goed, dat het niet de naaste weg was naar Farringdonstreet, maar begreep, dat hij zich onnoozel moest houden. Ook veronderstelde hij, dat er wel wat anders achter zou steken en dat de heer Rogers over handlangers beschikte, die het niet zoo nauw met een menschenleven namen. Hij wilde alles te weten komen en sloeg daarom den aangewezen weg in, ofschoon de nevel in de nauwe steeg, welke gevormd werd door tuinmuren aan den eenen en een blinden muur van een

hoog gebouw, aan den anderen kant, nog dichters was dan elders.

Het was maar goed dat de mist ook de gestalte van den Schot eenigszins verdoezelde, want anders had het wel eens kunnen gebeuren, dat men met verbazing gekeken had naar deze lenige, slanke figuur, die in niets meer geleek op de ietwat gebogen hinkende gestalte van zoeven, ofschoon het gelaat hetzelfde was gebleven.

Maar in dat gelaat fonkelden een paar koele doordringende grijze oogen, welke niets ontging en die reeds lang bemerkte hadden, dat zich twee sluipende gestalten uit den mist hadden losgemaakt en hem volgden.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

DERDE HOOFDSTUK.

De zandzakmannen.

Het leek, alsof de Schot op eens moeilijk liep; telkens bleef hij staan, alsof hij vermoeid was. Dan hoorde men hem diep ademhalen.

Hij liep steeds vlak langs den tuinmuur en aan de mannen, die achter hem aankwamen, stoorde hij zich niet.

Zij zagen er uit als arbeiders, die naar huis terugkeerden, zij droegen tinnen kannen en onder den linkerarm een langwerpige, smal pakket, in linnen gepakt.

Plotseling boog een der zoogenaamde arbeiders, een man van reusachtige gestalte, zich naar den andere toe en fluisterde iets.

Onmiddellijk versnelden zij den pas en liepen op den Schot toe, die daar niets van scheen te merken.

De grootste der twee mannen liep nu vlak achter den buitenman en hield gelijken tred met hem.

Het lange pakket, dat hij tot dusverre onder den arm had gedragen, werd in de hoogte geslingerd en daalde met ongelooflijke kracht neer.

Op hetzelfde oogenblik echter veranderde ook de Schot.

De zoeven nog schijnbaar gebrekkige man werd een man, die bliksemsnel opzij sprong.

Vlak naast hem klonk een doffe slag, alsof een zwaar voorwerp op het plaveisel viel.

De zak met den zandzak had het doel gemist en het doel, de Schot, had een pas zijwaarts gedaan en stond nu plat tegen den muur gedrukt.

Dat duurde echter slechts de helft van een seconde, toen richtte hij zich in zijn volle lengte op, plaatste de rechterhand kaarsrecht in afwerende houding voor zich uit en balde de linkerhand tot een vuist.

De vreemdeling was dichtbij den reus gekomen.

Met deze linkervuist trof hij het lichaam van den kolossalen kerel, die een gesmoorden kreet slaakte. Zijn rechterhand kwam terecht onder de kin van den arbeider, zoodat diens tanden met een slag tegen elkaar klaptten.

Het was de „Deensche kus", dien de reus kreeg, een soort van bokseersstoot, die alleen zeer behendige lieden kunnen uitvoeren.

De reus wankelde. Het scheen alsof hij zou vallen, maar met geweldige inspanning bleef hij op de been.

Een grove, onderdrukte vloek kwam uit zijn mond en op hetzelfde oogenblik fonkelde er iets in zijn hand.

„Loop naar de hel, vervloekte hond!" riep hij uit, terwijl hij zijn tegenstander met de linkerhand wilde beetpakken.

Deze echter sprong bliksemsnel opzij, zoodat de messteek, waarmee hij werd bedreigd, tegen den muur afschampte.

De reus vloekte, maar reeds had de vreemdeling het op den grond liggende voorwerp opgeraapt. Het was het langwerpige, in linnen gehulde pakket.

Nu richtte hij zijn lenige gestalte hoog op, greep het pak met beide handen beet, zwaaide het boven zijn hoofd en met een doffen slag viel het neer op het hoofd van den kolossus.

Zonder een kink te geven stortte de man op het plaveisel neer.

„Dus een zandzakman," mompelde de Schot, zich over zijn aanvaller heenbuigend, „kijk, het is niet de eerste keer, dat ik dezen vriend ontmoet. De slag was raak. Hij is niet dood, de dikke vilthoed en de stierenschedel hebben dat belet. Maar als hij vóór morgenochtend tot bezinning komt, zal men nooit weer iets van de vermetele daden van Raffles hooren."

Een zacht gedruisch werd vernomen, doch men kon niets zien in den dikken nevel.

In een oogwenk nam de Schot den bewusteloozen man op en sleepte hem naar den tuinmuur.

Daar bevonden zich verscheiden nissen, in één daarvan sleepte hij hem, zoodat het leek, alsof een dronken man daar zijn roes uitsliep.

„Tom, Tom," klonk een zachte stem. „Ben je nog niet klaar? Heb ik je signaal niet gehoord? Die vervloekte mist! Die schijnt elk geluid te dempen!"

Meer kon hij niet zeggen, want op hetzelfde oogenblik kreeg hij een geduchten slag in den nek.

De vermeende overrompelde was het, die den slag toebracht en het was, alsof hij met opzet het leven van deze misdadigers wilde sparen.

Hij hield in zijn handen het vreemde wapen, dat de reus had gebruikt, een langwerpigen zandzak.

Maar het was een vreeselijk wapen; zonder uiterlijke sporen na te laten, velde het den krachtigsten tegenstander.

En ook deze keer zakte de in den nek getroffen, als door een bliksemslag, zonder eenig geluid te maken, in elkaar.

„Zoo'n zandzak is toch een prachtige uitvinding," dacht de Schot, terwijl hij zich over den tweeden tegenstander heenboog.

„Morgenochtend zal men deze beide heeren met hun werktuigen vinden. De politie kent deze bandieten en zal ze wel in verzekerde bewaring brengen."

Hij nam nu ook den tweeden bewustelooze op en legde hem in den anderen hoek.

De zandzakken legde hij op de knieën der misdadigers en den reus gaf hij ten overvloede nog het lange mes in de slap neerhangende rechterhand.

„Zoo, schurken, tegen Raffles zijn jullie nog lang niet opgewassen!" mompelde hij.

Daarop luisterde hij een oogenblik.

Diepe stilte heerschte rondom. Deze stads-wijk was weinig bezocht en in de nauwe straat, waarin het korte gevecht had plaats gevonden, kwam haast nooit iemand.

Slechts van uit de verte drong het doffe geluid door, dat het drukke bedrijf der groote stad verraadt.

Daar lag de Farringdonstreet met haar verkeer, en haar licht, dat thans echter nauwelijks heen kon dringen door den dikken Londen-schen mist.

Plotseling bedacht hij zich en nam hij weer een der zandzakken op.

„Een gunstige nacht voor duistere daden," mompelde hij, toen hij de nis verliet, „die ik zal vergelden!"

Hij had den kleinsten der zandzakmannen den hoed afgenomen, deze opgezet, en hem diep over de oogen getrokken.

Nu snelde hij met vlugge bewegingen door den mist, altijd langs den muur, totdat hij voor de tuinpoort van het huis van advocaat Windham stond.

Hier wachtte de man zoo geduldig als een Indiaan op het oorlogspad.

Hij behoefde zijn geduld niet lang op de proef te stellen.

In den tuin knarsten voetstappen op het grind.

Daar kwam iemand.

Hij hoorde duidelijk, dat de poort werd geopend.

Nu werd in den mist de gestalte van een man zichtbaar.

Plotseling bemerkte deze, dat er iemand in de nis, vlakbij, stond.

„Jim, ben jij het?" vroeg de man op fluisterenden toon.

Een zacht „ja" weerklonk.

„Waar is Tom? Waarom is hij niet hier?" klonk de tweede vraag.

Nu bleef de vreemdeling het antwoord schuldig.

Hij had zich ervan overtuigd, dat de man, die uit den tuin kwam, alleen was.

Nu sprong hij plotseling naar hem toe en greep hem bij de keel.

Dat gebeurde zóó onverwacht, dat de aanvallene achterover tuimelde, struikelde en op den grond viel.

De vreemdeling wierp met een handige be-

weging de tuindeur in het slot. Hij liet zijn slachtoffer echter niet los, doch drukte diens keel nog vaster dicht en duwde hem een prop in den mond.

Het was Rogers, die daar op den grond lag en die naar lucht snakte. Nu kreeg hij een slag, die hem bijna verdoofde.

„Gij zijt onvoorzichtig geweest, mijn vriend. Gij hebt te veel in eens gewild”, mompelde de Schot, terwijl hij hem vastbond.

Een dof gerochel werd vernomen en Rogers rukte als een razende aan zijn boeien.

Mac Lean sleepte nu den overweldigde naar de struiken, waarvan de bladeren door den nevel nat geworden waren en van vocht dropen.

„Gij hadt daar een paar goede vrienden achter mij aangestuurd, mr. Rogers”, aldus sprak hij hem aan, „en ik vind, dat gij u af en toe in eigenaardig gezelschap beweegt. Het waren twee der beruchte zandzakmannen, die hun kunsten moesten beproeven op mijn schedel.

Jammer, dat de heeren niet wisten, wie het was, dien zij naslopen, anders hadden zij zich misschien eerst nog eens bedacht.

Hopenlijk zijt gij zeker van die lieden, waarde heer? Het zou heel onaangenaam voor u zijn, als die kerels hun vriendschapsbetrekkingen met u verrieden en u achter de tralies zouden brengen, nietwaar?”

Rogers kronkelde zich als een vertrapte worm, toen Mac Lean, die terwijl hij sprak, zijn zakken doorzocht, daaruit een sleutelbos te voorschijn haalde.

„De sleutels van de brandkast zijn er helaas niet bij”, vervolgde de Schot, „maar ik zal toch wel mijn doel bereiken.

Goeden nacht, Mr. Rogers, houd u kalm en krijg maar geen rheumatiek. En nu hoop ik, dat de tijd u niet al te lang zal vallen, in dezen benijdenswaardigen toestand.”

Hij stiet den van woede bevenden man nog wat dieper in de struiken en begaf zich naar het huis.

„Nu komt nog de beurt aan Dick”, mompelde hij, „die in opdracht van den edelen Sir Robert Campbell naar de Fransche havens werd gezonden — maar dat heeft nog den tijd, die ontsnapt mij niet. Laten wij ons dus voorloopig bezighouden met onze persoonlijke aangelegenheden”.

Hij rekende er blijkbaar op, de achterdeur, waar door Rogers in den tuin was gekomen, open te vinden en hij vergiste zich niet. Hij opende deze deur behoedzaam en stond nu in het stikdonkere sousterrain. Een oogenblik daarna doorflitste een scherpe lichtbundel de ruimte. De indringer had een elektrische zaklantaarn laten ontgloeien, om de situatie te

verkennen. Hij stond in een soort kolenhok, waar brandstoffen werden bewaard en zag aan een der korte muren een deur, die hij onhoorbaar opende. Nu kwam hij in een halfdonkere gang, die verscheiden zijgangen had.

Hier luisterde hij een poosje met de grootste oplettendheid.

De vertrekken van den advocaat lagen gelijkvloers, andere kamers bevonden zich in de bovenverdieping van het tamelijk lage huis. Beneden was de keuken.

Van daar vernam hij af en toe een zacht geluid, veroorzaakt door de dienstboden.

Hierover verontrustte hij zich echter in het geheel niet.

Hij kon zich uitstekend oriënteren en bevond zich na eenige minuten voor de deur die toegang gaf tot de kantoorlokalen van den advocaat.

Hij probeerde de sleutels en had spoedig den juisten gevonden.

Onhoorbaar opende hij de deur en sloop als een kat naar binnen.

Koelbloedig opende hij de eene deur na de andere, zonder ze achter zich te sluiten, opdat hij in geval van nood gemakkelijk zou kunnen vluchten.

Weldra bevond hij zich in het hoofdkantoor, waar de geweldig groote brandkast stond.

De vensters van dit vertrek waren van massieve tralies voorzien en bovendien door ijzeren rolluiken beveiligd.

„Uitstekende voorzorgsmaatregelen”, mompelde de indringer, „men heeft aan alles gedacht, doch alleen vergeten, dat Raffles, de Groote Onbekende, den bureauchef Rogers zou kunnen overweldigen.

„Zoo, nu aan het werk!”

Eenige oogenblikken later was het licht in de kamer.

Het heldere schijnsel van de elektrische zaklantaarn viel op het bureau en de massieve gepantserde brandkast, die als een groot monster in den hoek stond.

Een glimlach speelde om de lippen van den onbekenden indringer, die natuurlijk volstrekt geen Schot was, doch alleen den naam Mac Lean had opgegeven, om het huis te kunnen binnendringen en den toestand te verkennen.

Want de man, dien wij thans in het vertrek zien staan, terwijl hij met een rustigen, zelfbewusten blik de groote brandkast bekijkt, is niemand anders dan Lord Edward Lister, of, zooals hij zich zelf noemt: John Raffles, de gentleman-inbreker, die wegens zijn onvindbaarheid door de politie, de Groote Onbekende wordt genoemd.

Hoe Raffles op het denkbeeld is gekomen het huis van Fred. Rogers tot het terrein zijner werkzaamheden te maken? Het zou een te

lange geschiedenis zijn, indien wij hierop uitvoerig ingingen. Genoeg zij te vermelden, dat Raffles, die over allerlei personen en zaken uitstekend ingelicht is, reeds lang het oog had laten vallen op den advocaat en diens medeplichtige, welke twee hij van smerige zaakjes verdacht. Het toeval wilde, dat bij zijn komst op het tooneel zich het geval Campbell-Douglas voordeed. Een zaak, die men juist een kolfje naar de hand van den Grooten Onbekende kon noemen.

Reeds dadelijk zat hij midden in de gevaren, die hij echter, zooals wij hebben gezien, op meesterlijke wijze het hoofd wist te bieden, ook al moest hij op het oogenblik de door hem zeer gewaardeerde hulp missen van Charles Brand, zijn vertrouwden vriend en secretaris en van James Henderson, zijn chauffeur, wiens onnoemlijk sterke vuisten hem reeds zoo menig maal in gevaarlijke situaties hebben bijgestaan. Want deze twee zijn beiden op een vacatiereisje naar het vasteland, zoodat Raffles op het oogenblik alleen op zich zelf is aangewezen, iets, dat hem, zooals wij hebben kunnen waarnemen, overigens ook wel is toe- vertrouwd.

Thans staat hij midden in het vertrek, om te overleggen hoe hij met den zwaren knaap in den hoek, de gepantserde brandkast, die volgens een der nieuwste systemen is gemaakt, zal moeten omspringen.

Na even nagedacht te hebben, scheen zijn besluit genomen te zijn en hij ging naar de brandkast toe.

Hij was er van overtuigd, dat geen spoor van het licht zijner op bijzondere wijze samengestelde lamp naar buiten kon vallen. Bovendien bedekten dikke overgordijnen de vensters.

Hij onderzocht de reuzenkast, die elken inbreker scheen te trotseeren.

Maar Raffles liet zich door niets afschrikken.

„Mr. Windham is naar de Club, dus ik heb allen tijd!” mompelde hij in zichzelf.

Daarop haalde hij doodbedaard eenige kleine pakjes uit zijn zakken en legde deze behoedzaam op tafel.

Het schenen kistjes te zijn, welke met wasdoek overtrokken waren.

Raffles opende een ervan en bekeek den inhoud bij het licht der electriche zaklantaarn.

Het doosje was met watten gevuld en daarop lagen zorgvuldig naast elkaar een half dozijn metalen hulzen.

Zij leken op kleine patronen en hadden aan het benedeneind een kleine opening.

Nu haalde de geniale Onbekende een goudkleurigen, dunnen draad te voorschijn, rolde hem af en sneed hem in vier stukken, elk ongeveer vier of vijf meter lang.

Nu kwam het gevaarlijkste deel van het werk.

Met groote zorgvuldigheid trok Raffles de einden van deze draden door de gaten, die zich in de gele metalen hulzen bevonden. Het was een werk op leven en dood.

Een enkele onvoorzichtige beweging en Raffles zou in stukken gescheurd worden.

Een oogenblik scheen hij aan dit vreeselijke gevaar te denken, want zijn fijnbesneden lippen drukten zich vast op elkaar.

Hij ademde diep, toen hij de metalen hulzen op een dichtbij staand tafeltje legde.

„Zoo, dat is in orde,” mompelde hij, zijn voorhoofd afvegende. „Of het is hier tamelijk warm, of ik heb niet zulk koud visschenbloed als ik veronderstelde te bezitten. Enfin, het is ook een alles behalve aangename gewaarwording te bedenken, dat één misgreep, één verkeerde beweging ten gevolge heeft, dat de rommel hier in de lucht vliegt en ik er bij. Maar komaan, daar niet langer over gemijmerd.

De peinzende uitdrukking verdween van zijn gelaat, toen hij zich naar de brandkast begaf en daaraan begon te werken.

Met kleine, zeer fijn bewerkte instrumenten verwijderde hij de metalen platen, welke de verschillende sleutelgaten van de gepantserde kast bedekten.

Die kleine platen sprongen automatisch terug en er verliep wel een half uur, voordat Raffles de laatste had verwijderd.

De vier sleutelgaten waren nu vrij en een blik bewees hem, dat de brandkast alleen door zeer kunstig bewerkte sleutels kon worden geopend.

Weer zette de Groote Onbekende de tanden vast op elkaar, toen hij met bovenmenselijke voorzichtigheid de kleine, schitterende metalen hulzen in de sleutelgaten stak, nadat hij eerst in elk der openingen een propje watten had gestopt, om de hulzen te beschermen.

Nu nam hij de lange draden, legde ze op elkaar en voegde handig de vier einden bijeen.

Weer haalde hij een doosje uit zijn zak en schoof de draden tezamen door een opening daarvan — het was het moeilijkste en gevaarlijkste oogenblik, wat nu volgde.

Van uit het doosje liep één dunne draad, die hij op den grond uitlegde. De draad liep naar de deur en daar achter stelde Raffles zich in gehurkte houding op. Het einde van den draad waaraan een kleine drukknop was bevestigd, nam hij in de hand tusschen duim en vingers en, na een, naar het scheen korte aarzeling, drukte hij krachtig op den knop.

Onmiddellijk daarop wierp hij zich plat op den grond.

Een kleine, blauwe vonk scheen langs den

draad te glijden en onmiddellijk daarop volgde een dof gedreun.

Het was geen knal, meer een geweldige schok en het scheen alsof de vloer en de muren van het kantoor even trilden.

Raffles had van te voren de electricische zaklantaarn uitgedoofd; nu liet hij het licht weer helder schijnen — en de brandkast stond wijd geopend voor hem.

Er moest een vreeselijke kracht noodig zijn geweest, want de zware ijzeren kast was een eindje van den muur geschoven.

Een oogenblik keek Raffles naar het resultaat van zijn werk, doch dadelijk daarna luisterde hij met gespannen aandacht.

Van beneden klonk een dof geluid, daar waren blijkbaar de dienstboden in de keuken bezig.

Men hoorde af en toe een verwijderd lachen, het gerammel van borden en daartuschen ook mannenstemmen.

„Alles gaat beter dan ik dacht,” mompelde hij. „Niemand schijnt iets gehoord te hebben. Nu aan het werk!”

In de brandkast lagen verscheiden rollen goudstukken. Verder een groot aantal pakken bankbiljetten, zorgvuldig samengebonden en voorzien van een etiket, waarop de waarde stond aangegeven.

En dit alles verdween in de zakken van den Grooten Onbekende.

Dit resultaat overtrof nu eens zijn stoutste verwachtingen.

„Daaraan kleeft menige vloek, menige verwensching, menige traan van weduwen en weezen,” fluisterde hij, „welke door de bekende wetsverkrachting van dezen schurk hun erfdeel, hun have en goed hebben verloren.

Er is veel goed te maken, wat deze man heeft misdään, hij, de sluwe vos, dien niemand durft beschuldigen en die toch zoo veel op zijn geweten heeft.”

De gepantserde brandkast was nu geheel en al leeggeplunderd.

Raffles scheen den terugweg te willen aanvaarden.

„Halt,” sprak hij, plotseling staan blijvend, „eerst de kwitantie, want alles moet volgens orde en regel gaan bij dergelijke kantoorlui.”

Hij ging rustig aan de schrijftafel zitten en schreef met vaste hand:

„Bij dezen bevestig ik met mijn onderteekening, dat ik hedenavond een bezoek heb gebracht aan het kantoor van advocaat mr. Windham. De inhoud van de brandkast bevindt zich in mijn bezit en ik beloof mr. Windham, alles in het werk te stellen om diegenen schadeloos te stellen, die benadeeld zijn door de bedriegerijen en oneerlijkheden van een sluw advocaat.

Dit is helaas de eenige manier om zulk een geslepen wettenverdraaiër te straffen, want in het openbare leven weet hij de rol te spelen van een man van eer.

JOHN RAFFLES.”

Dit stukje papier legde hij op een goed zichtbare plaats in de brandkast.

Er viel hem nog iets in, toen hij juist op het punt stond het bureau te verlaten.

Haastig keerde hij zich nog eens om en probeerde de sleutels op den lessenaar, waaraan Rogers gewoonlijk zat te werken.

Hij vond den passenden sleutel en opende den lessenaar.

Raffles bekeek de papieren, die erin lagen, maar hun inhoud scheen hem niet te bevredigen.

Reeds wilde hij de schrijftafel sluiten, toen hij in een hoek een kleine, zwarte portefeuille ontdekte.

Haastig nam hij deze en doorzocht den inhoud, die uit allerlei documenten bestond.

„Aha, dat is van veel belang!” mompelde hij. „Dat kan mij verschillende aanwijzingen geven. Schuldbrieven en berekeningen!”

En tot zijn verrassing vond hij nóg een papier, bedekt met een soort van geheim schrift, dat hij eveneens bij zich stak.

Nu sloot hij weer koelbloedig alle deuren, ging, vertrouwend op zijn goed gesternte, vastberaden de gang door en betrad den tuin.

Een oogenblik bleef hij nog bij de struiken staan, waaruit hij het zachte gekerm van den geknevelden bureauchef vernam, knikte den woedenden man met een vriendelijk lachje toe en verliet den tuin.

Daarbuiten echter was Lord Lister, de geniale Groote Onbekende, als van den aardbodem weggevaagd en met zijn reusachtigen buit verdwenen in den Londenschen mist.

VIERDE HOOFDSTUK.

In de haven van Calais.

Eenige dagen waren verstreken sinds bovenstaande gebeurtenissen.

De herfstnevelen, die boven Engeland hingen, bedekten niet alleen het land, maar ook het Kanaal en omhulden zelfs Frankrijks kusten.

De scheepvaart werd daardoor zeer bemoeilijkt.

Onophoudelijk hoorde men het melancholiek geluid der mithoorns en sirenen.

Een groot stoomschip scheen op het punt, om de haven van Calais binnen te loopen.

Langzaam en voorzichtig bewoog zich het reuzengevaarte vooruit en een zucht van verlichting kwam van de lippen van den kapitein, toen de boot eindelijk het havenhoofd bereikte.

Het was het stoomschip „Rio“, dat van Brazilië komend, een aantal Fransche havens had aangedaan.

Het einddoel van het groote schip was Dover, waar het de rest der passagiers zou afzetten.

Maar eerst moest het stoomschip in de haven van Calais blijven liggen, om daar eenige lading te lossen.

Het oponthoud zou minstens zes-en-dertig uur duren, doch het kon ook langer zijn.

Maar er waren passagiers, die graag zoo lang wilden wachten. Zij verkozen den overtocht op de veilige reuzenboot boven die op een klein schip, vooral zij, die last hadden van zeeziekte.

De scheepsagenten waren reeds van boord gegaan en brachten de scheepslijsten over naar het havenkantoor. Daar kon ieder de lijst der passagiers inzien.

Juist trad een heer het bureau binnen.

Hij had een zeer elegant costuum aan, droeg slobkousen en een fraaie overjas, maar toch was er iets, dat hem verraadde. Er was niet veel menschenkennis voor noodig om in te zien, dat deze man niet gewoon was aan dergelijke elegante kleeding. Zijn gang was tamelijk plomp, zijn handen rood en ruw, al hield hij daarin ook een paar kanariekleurige handschoenen, terwijl zijn gelaatstrekken grof en brutaal waren. Men kon hem voor een O-W-er houden, een slager of bakker, die zijn schaapjes op het droge had.

De man wachtte kalm totdat een andere passagier de lijst der passagiers had doorgekeken en liep toen onverschillig naar de tafel, terwijl hij schijnbaar vluchtig de lijst bestudeerde.

Plotseling kwam er een boosaardige flikkering in zijn oogen, die door dichte wenkbrauwen waren overschaduwde.

„Sir Henry Douglas“, sprak hij fluisterend, „passagier eerste klasse, hut U. Dat is hij!“

Hij sloeg de lijst dicht en begaf zich naar het passage-bureau. Een kwartier later kwam hij te voorschijn met een biljet in zijn hand. Hij had een hut eerste klasse op de boot besproken voor den overtocht naar Dover.

De stoomboot was reeds voor het grootste gedeelte verlaten door haar passagiers, de meesten van hen waren in Zuid-Frankrijk aan land gegaan.

Van de eerste klas hutten schenen nog slechts weinige bezet en deze waren door leeg hutten van elkaar gescheiden.

De vreemdeling scheen van dit alles volkomen op de hoogte te zijn en dat was ook niet moeilijk, want bij den naam van elken passagier stond vermeld of hij nog op de boot was, of dat hij reeds aan land was gegaan.

Dit had de man met zijn Argusoogen dadelijk gezien.

Het was reeds laat in den middag, toen hij de passagierslijst bestudeerde. Hij begaf zich onmiddellijk aan boord om zijn hut te zien.

Misschien was het slechts toeval, dat deze zich vlak bij de hut bevond van den jongen Engelschen edelman, die, als van den dood herrezen, naar zijn vaderland terugkeerde.

De nieuwe passagier was naar beneden gegaan en had daar zijn hut opgezocht. Hij opende juist de deur om deze weer te verlaten, toen een steward langs kwam, die hem iets vroeg.

„Ja, ik slaap vannacht aan boord“, gaf hij ten antwoord.

„Het is een aangener verblijf dan aan land, vooral omdat mijn hotel mij niet erg bevalt.“

„Ik neem echter niet deel aan het souper, ik heb nog boodschappen te doen te Calais, zoodat ik eerst laat in den avond aan boord kom.“

De steward maakte een buiging, daar hij

een goede fooi ontving en na eenige minuten was de gentleman reeds weer in den dikken mist verdwenen.

Een half uur later kwam opnieuw een passagier aan boord, die ook den overtocht naar Dover wilde maken.

Volgens zijn uiterlijk was het een bejaarde, zeer goed gekleede heer, die echter lijdend scheen te zijn.

Hij hinkte een beetje en hoestte nu en dan; zijn hut was eveneens niet ver van die van den jongen Sir Henry Douglas gelegen.

Hij bleef aan boord, en trok zich weldra in zijn hut terug onder voorwendsel, dat hij zeer vermoeid was en na een lange reis vroeg wilde gaan slapen.

Zoo werd het avond.

De weinige passagiers, die nog op de reuzenstoomboot waren gebleven, kwamen bijeen in de eetzaal. Onder hen bevond zich ook Sir Henry Douglas.

De jonge man scheen een leven te hebben geleid, dat hem veel in de open lucht had laten vertoeven, dat bewees zijn donkerbruin gelaat, de energieke uitdrukking der oogen en zijn zelfbewust optreden.

Maar toch was hij zeer terughoudend en sprak hij weinig of niet. Hij antwoordde nauwelijks op de nieuwsgierige vragen, welke eenige Franschen tot den interessanten medereiziger richtten.

In elk geval was het hem aan te zien, dat hij een harde leerschool in het leven had doorlopen.

Hij trok zich reeds vroeg terug in zijn hut en het duurde niet lang of er heerschte diepe stilte aan boord van het stoomschip.

De vochtige, dichte nevel scheen overal door te dringen.

De passagiers hadden het koud in de groote eet- en rookzalen en langzamerhand waren zij in hun hutten verdwenen om hun legerstede op te zoeken.

Om tien uur keerde de vreemdeling, die de passagierslijsten zoo nauwkeurig had doorgekeken, aan boord terug.

Hij begaf zich na korten tijd naar zijn hut en liet het bevel achter, dat hij den volgenden morgen niet gewekt wenschte te worden.

Beneden in de gangen zag men hier en daar een der kleine spaarlampen branden, die gedurende den nacht hun spaarzaam licht verspreidden.

En in dit matte schijnsel zweefde plotseling een zwarte schaduw door de lange gang, waarop de deuren der hutten uitkwamen.

De donkere gestalte gleed voort alsof zij op gummizolen liep; dikwijls staan blijvend en dan weer verder sluipend, naderde zij voorzichtig de deur, waarachter de jonge baronet, Sir Henry Douglas sluimerde.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Levensredder of dief.

Vlak bij de hut gekomen, bleef de donkere gestalte luisterend staan.

Nu werd de deur van de hut geruischloos geopend en de gedaante verdween er achter.

Het vertrek, dat de indringer nu binnentrad, was evenals alle eerste klas hutten vrij weelderig ingericht, hoewel het slechts als slaapvertrek dienst deed.

Op den achtergrond verborg een zwaar gordijn het bed en men hoorde de rustige ademhaling van den slapende.

Het was donker in de hut, maar de vreemdeling scheen goed den weg te weten.

Hij stiet tegen geen enkel voorwerp aan, hoewel hij voortdurend met de handen voor zich uit tastte.

Hij onderzocht de kleeren van den jongen baronet, die aan den kapstok hingen, en einde-

lijk scheen het, alsof hij iets van zijn gading had gevonden, wat hij in zijn zak stak.

Plotseling ging hij terug, door de nog steeds openstaande deur, snelde door de gang en verdween in zijn hut.

Het was dezelfde man, die vóór de inscheping de passagierslijsten had doorgelezen. Blijkbaar was het eenige doel van zijn reis dit nachtelijk bezoek.

Hij legde zijn buit op de tafel van zijn hut en bij het schijnsel van de electriche lamp zag men twee roodleeren portefeuilles. Een daarvan was tamelijk omvangrijk en bevatte naar het uiterlijk te oordeelen slechts papieren. Toen de dief echter de tweede opende, slaakte hij een kreet van vreugde.

Met koortsachtige haast onderzocht hij nu de documenten der andere portefeuille.

Deze waren meest allen oud en geel geworden, maar met groote zorgvuldigheid bewaard.

„Hij heeft het mij gemakkelijk gemaakt,” mompelde hij. „Geen sprake van wantrouwen. Hij heeft zich verlaten op de gesloten deur van de hut en er niet aan gedacht, dat hem, den eersteklas passagier aan boord van een groot stoomschip, een dergelijk avontuur kon overkomen.

Ik heb de papieren en het geld.

Maar zal Rogers daarmee tevreden zijn? Zal hij mij de belooning wel geven, als hij hoort, dat de erfgenaam van Woodhouse nog leeft?”

Hij dacht een oogenblik na en had toen zijn besluit genomen.

De uitdrukking van zijn brutaal, grof gezicht was hard en wreed.

Zorgvuldig verborg hij de beide portefeuilles in de zwarte jas, die zijn athletische gestalte nauw omsloot. Nu zette hij een lichten hoed op het hoofd en nam een opgevouwen mantel over den arm. De zolen zijner schoenen waren van gummi.

„In dezen mistigen nacht kom ik wel ongezien van het schip af,” fluisterde hij. „In mijn koffer zal men niets dan steenen en waardelooze lommen vinden.”

De zaklantaarn gaf weer haar licht, toen de in het zwart gekleede een langen, kunstig bewerkten dolk te voorschijn haalde.

Daarop doofde hij het licht weer uit.

En wéér gleed de donkere schaduw door de deur der hut, langs de gang en naar de deur der hut van den slapenden baronet.

Plotseling bleef hij staan. Het was hem, als had hij achter zich een nauwelijks merkbaar geluid vernomen — maar neen — hij moest zich vergist hebben, alles was doodstil.

Gerustgesteld ging hij verder en betrad opnieuw de hut.

Onhoorbaar als een kat sloop hij naar het bed, waaruit de diepe, gezonde ademhaling van den slapende klonk.

Nu boog de misdadiger zich voorover, langzaam hief hij zijn arm op om den noodlottigen stoot toe te brengen — — — daar hoorde hij weer datzelfde vreemde geluid.

De moordenaar keerde zich om — en op het volgende oogenblik hoorde men iemand diep zuchten.

Er viel iets op den grond, een meubelstuk werd omvergeworpen, daarop volgde een kreet als van een man, die plotseling gewond wordt.

De slaper richtte zich met een schrik in zijn bed overeind, terwijl hij op den knop van het elektrische licht drukte.

Het was nu licht geworden in het vertrek en de rechterhand van den baronet omknelde

reeds den greep van een revolver, die des nachts altijd naast zijn bed lag.

Het gordijn was opzij geschoven en Sir Henry Douglas richtte het wapen op een man met witten baard, die juist van den vloer opstond. *(Zie het titelblad.)*

Tegelijkertijd gleed, voor hem onzichtbaar, een schaduw de deur uit.

„Wat — dieven — spitsboeven hier op de boot?” riep de overvallene uit. „De deur is open! Halt, niet van de plaats! Eén enkele poging om te vluchten en ik schiet!”

De loop van het wapen was gericht op het hoofd van den indringer.

Nu keek deze Sir Henry Douglas in het geelaat.

„Mag ik u vriendelijk, doch dringend verzoeken,” zei de man met den witten baard, „dat wapen weg te doen. Ik ken de uitwerking van dergelijke revolvers en heb er alle respect voor. Ik zelf maak er nooit dan in het hoogst noodige val gebruik van.”

„Ik denk er niet aan,” klonk het ijskoud terug. „Mijn deur is met geweld geopend en ik ben niet van plan den schurk, die dat heeft gedaan, te laten gaan, vóór de steward hier is geweest.”

De passagier scheen op het hooren van het woord schurk even in te krimpen, maar het volgende oogenblik had hij zich weer hersteld en keek den jongen man rustig aan.

„Aha,” zei hij met een flauw glimlachje. „het schijnt, dat gij mij voor den verkeerde houdt. . . .”

Hij wilde nog meer zeggen, maar de woorden bestieven hem op de lippen, toen hij zag hoe Sir Henry naar den kleerenstandaard snelde, hem steeds in het oog en zijn revolver op zijn voorhoofd gericht houdend.

„Bestolen! Bestolen!” riep de jonge man uit. „Mijn portefeuille met mijn geld en de tasch met documenten! Alles is verdwenen! Geef mij onmiddellijk het gestolene terug, elendeling!”

De loop van de revolver raakte nu bijna het voorhoofd van den ouden man aan.

„Geef het gestolene terug!” riep hij nogmaals met grooten nadruk en op een bevelenden toon, dien hij waarschijnlijk in verre werelddeelen in duizend gevaren had geleerd. „Terug het gestolene! Onmiddellijk!”

„Ik heb niets gestolen!” klonk het terug. „Als gij uw have en goed mist, Sir Henry, dan heeft een ander het meegenomen. Ge hebt me helaas de gelegenheid niet gelaten te zeggen, dat ik een oogenblik te laat kwam, om dit te beletten. De kerel ontglipte mij als een aal. Ik geloof, dat hij met een wapen naar mij heeft gestoken, doch hij heeft mij slechts geschramd. Kijk, het is niet erg.”

De man hief zijn linkerhand een weinig op en het viel Sir Henry ondanks zijn opgewondenheid op, dat die hand blank en aristocratisch was. Geen misdadigers hand!

Een roode streep vertoonde zich tot aan den pols en men zag er eenige bloeddroppels langs vloeien.

Maar de jonge man scheen nog niet overtuigd te zijn.

„Dat is allemaal maar comédie,” riep hij uit. „Ik eisch mijn eigendom terug. Geef op! Onmiddellijk!”

Langzaam hief de aangesprokene de handen op en de bestolene dacht niet anders dan dat hij zijn buit te voorschijn zou halen.

Maar er gebeurde iets onverwachts.

De grijze baard viel plotseling van het gelaat van den man en tegelijkertijd ook de pruik en Sir Henry Douglas keek verbaasd in een scherp geteekend, baardeloos, nog jeugdig gelaat.

„Herkent gij mij, Sir Henry?” vroeg een diepe stem. „Herkent gij mij?”

De baronet stond sprakeloos, totdat hij eindelijk met moeite kon zeggen:

„Dat gelaat — die stem — — Is het mogelijk? Maar dat is al tien jaar geleden. Neen, ik vergis mij niet, gij zijt Lord —”

„Lord Aberdeen, ja zeker,” antwoordde de jonge man, „uw vroegere vriend, Sir Henry. En veel zou anders zijn gegaan, als ik zoo even niet gestruikeld was.”

Op het gelaat van den baronet lag weer wantrouwen te lezen.

„Het is misschien een gelijkenis,” mompelde hij, „tien jaar is een heele tijd en — en —”

„Neen, het is geen vergissing,” klonk het antwoord. „Lord Aberdeen staat hier werkelijk voor u. Ik heb door een toeval dingen gehoord, die mij naar Calais deden vertrekken. Ik wachtte reeds twee dagen op de „Rio” en ook op u. Ik wilde u waarschuwen en zoo mogelijk met raad en daad terzijde staan — niet alleen ter wille van onze vriendschap.”

De baronet keek hem vragend aan.

„Gij hebt een oom gehad,” vervolgde Raffles, „die tot de rijkste edellieden van Engeland behoorde. Die oom is eenigen tijd geleden gestorven.”

„Wat zegt gij daar,” riep de jonge baronet uit. „daar wist ik niets van?! Maar,” vervolgde hij, als kreeg hij plotseling een ingeving, „daar geloof ik ook niets van. Als dat waar was, zou men mij wel hebben geseind, want ik heb er telegrafisch kennis van gegeven, dat ik zou komen. Ik geloof u niet! Gij kunt even goed een bedrieger en dief zijn, die slechts het uiterlijk met mijn vroegeren vriend gemeen heeft. Ik beschuldig u van diefstal en eisch mijn eigendom terug. Ik zal den steward bel-

len. Beweeg u niet of ge zijt een kind des doods!”

De jonge man wilde zich reeds naar de deurpost begeven, waar zich de knop van de elektrische bel bevond, maar Raffles hield hem met een enkel gebaar tegen.

De jonge baronet stond stil, want op hetzelfde oogenblik werd het geratel en geknars van de ankerkettingen vernomen, ten teeken, dat het schip losmaakte en op het punt stond de reis naar Engeland te aanvaarden.

„Hoor,” zei Raffles, den vinger opstekend, „hoor, het anker wordt gelicht en wij kiezen zee. Ik kan nu niet meer vluchten. Het is dus doelloos iets overijld te doen, waarvan gij later spijt zoudt kunnen hebben.

„Wanneer ik werkelijk de dief was geweest, zoudt gij al uw eigendommen nog op mij moeten vinden. Doorzoek gerust al mijn zakken, ge zult niets vinden. Ook mijn hut staat geheel te uwer beschikking. Maar ik denk, dat we nog een andere hut zullen moeten doorzoeken, de hut namelijk van den dief, ofschoon ons dit waarschijnlijk weinig zal baten, daar hij wel een groote domoor zou zijn, als hij het schip niet reeds lang verlaten had.

„Indien ge onmiddellijk naar rede hadt geluisterd, zouden wij nog een kans hebben gehad hem te arresteren, vóór hij van boord kon komen. Nu is het natuurlijk te laat, maar nóg eens, als ge denkt, dat ik u bestolen heb, onderzoek mij dan geheel en ge zult van het tegendeel overtuigd raken.”

Deze kalme woorden maakten inderdaad indruk op den jongen man.

Geheel overtuigd was hij echter nog niet.

„Ik wil u gelooven,” zei hij nu, „maar ge zult het me moeten toegeven, dat uw optreden, uw binnensluipen in mijn hut, zeer verdacht is en mijn veronderstelling niet ongegrond. Kunt ge voor uw gedrag een verklaring geven?”

„Dat kan ik zeer zeker,” luidde het antwoord, „luister:

„In de eerste plaats hebt ge het aan mij te danken, dat ge nog in het land der levenden zijt. . . .”

„Wat zegt ge daar?” onderbrak hem den baronet. „Wilde men mij vermoorden? Och kom, dat is onmogelijk! Wat heb ik gedaan, dat men mijn dood wenscht? Men had toch immers al mijn geld! Neen,” vervolgde hij met een ongeloofig lachje, „daar geloof ik niets van. Dat moet ge mij ten goede houden.”

Maar nu begon ook Raffles te lachen.

„Ge laat mij niet uitspreken,” zei hij eenvoudig, „hoor mij nu even ten einde toe aan. Dan zal u alles duidelijk zijn.”

En nu vertelde Raffles hem alles wat hij wist. Hij vertelde hem van wat Sir Robert

Campbell, zijn neef, afgesproken had met Mr. Windham, den gevaarlijken advocaat en met Fred. Rogers, den nog gevaarlijkeren handlanger van den rechtsgeleerde. Hij verhaalde van het plan om zich meester te maken van Woodhouse, de oude Engelsche heerlijkheid met zijn ruime inkomsten aan erfpachten en huurgelden en ten slotte deelde hij den hoe langer hoe meer verbaasden jongen baronet mede, dat, naar hij zeker veronderstelde, den man, dien hij op het punt had gestaan te ont-

maskeren, niets anders geweest was dan een gehuurd moordenaar, die eerst de papieren en het geld van den waren erfgenaam had gestolen en vervolgens, toen hij zekerheid had, niet den verkeerde voor te hebben, terug gekomen was om den kroon op zijn werk te zetten en den jongen baronet te vermoorden.

Nu raakte Sir Henry overtuigd. Raffles noodigde hem in zijn hut en daar bleven de twee mannen met elkaar in een ernstig gesprek totdat de ochtend aanbrak.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rookers.

ZESDE HOOFDSTUK.

De geheimen van Woodhouse.

Aan het station van Rochester waren verscheiden reizigers uitgestapt, waaronder een man, die uit de coupé sprong, voordat de trein stil stond.

Met snelle schreden liep hij het perron af en het stationsgebouw uit.

Daar wachtte een licht wagentje, met twee vurige paarden bespannen, gemend door een in een wijden mantel gehulden man, die zijn hoed diep over het voorhoofd had getrokken.

Toen het rijtuig zich zoo snel mogelijk voortbewoog, schoof de koetsier zijn hoed achteruit en het gemeene gezicht van Rogers kwam te voorschijn.

„Hoe staat het er mee, Dick?" vroeg hij. „Ik heb je telegram al ontvangen en mijn vreugde was groot. Je hebt dus alles?"

„Ja," antwoordde Dick, „de zaak is in orde. Ik heb een portefeuille, die alle papieren van den baronet, Sir Henry Douglas bevat."

„Waarom ben je zoo lang weggebleven?" vroeg Rogers. „Geef mij de portefeuille!"

„Daar is geen haast bij," klonk het antwoord, dat op vijandigen toon gegeven werd. „Ik heb de portefeuille niet bij mij, die is in veilige bewaring."

„Wat beteekent dat?" vroeg Rogers woedend. „Dat laat ik me niet welgevallen, begrepen? Jij hebt trouwens niets aan de porte-

feuille, of wil je misschien doorgaan voor den erfgenaam van Sir Arthur Douglas, nadat je zijn neef. . . ."

Hij maakte een beweging, alsof hij een dolk gebruikte.

„Neen, je vergist je, dat heb ik juist niet gedaan," bromde de ander.

„Wat zeg je? Je hebt niet — —? Vervloekt! Dat is niet volgens afspraak," snauwde Rogers. „Waarom heb je je belofte niet gehouden? Je hebt er toch zeker wel de gelegenheid voor gehad? Als je de documenten hebt kunnen stelen, moest ook het andere mogelijk zijn. Vervloekt!"

Rogers was woedend, maar Dick antwoordde:

„Dat is een lang verhaal, wat ik nu niet kan vertellen. Ik werd op het laatste oogenblik gestoord. Ik maakte, dat ik wegkwam en was al blij, dat ik het schip verlaten kon en veilig Dover bereiken.

Toen de „Rio" daar eveneens binnenliep, zag ik den jongen baronet goed en wel aan land komen."

„Was hij niet wanhopig?" vroeg Rogers, „ging hij niet naar de politie?"

„Dat zal hij wel te Calais gedaan hebben, maar daar heb ik maar niet verder naar geïnformeerd. Hij heeft een gekleurden Bra-

ziliaan bij zich. Misschien heeft die mijn aanslag verhinderd.

Maar dat komt er natuurlijk niets op aan. Dat zullen we gauw genoeg te weten komen, want ik heb den baronet goed nagegaan en zijn gangen gevolgd.

„Hij is naar Londen gegaan, maar daar maar heel kort gebleven. Hij is nu met zijn bediende op weg naar Woodhouse, want ik heb met hem in denzelfden trein gezeten. Hij zal ons wel direct achterop komen.”

„Vervloekt!” mompelde Rogers.

„Maak je niet dik. Hij heeft geen papieren meer,” vervolgde Dick. „Alles zit in de portefeuille. Maar hij zal zijn recht op een andere manier eischen! Misschien is hij zoo onnoozel om te denken, dat hij met open armen als de rechtmatige erfgenaam ontvangen zal worden.”

„Mr. Windham en ik blijven in ieder geval voorloopig op Woodhouse, waar Sir Robert Campbell zich reeds heer en meester gevoelt,” zei Rogers, terwijl hij een blik op den weg, achter zich, wierp.

Plotseling fluisterde Dick zijn medeplichtige in het oor:

„Woodhouse is een rustige en afgelegen bezitting en niemand weet iets van het bestaan van den erfgenaam af. Daar heb ik gemakkelijk spel, Rogers, begrijpt ge mij?”

„Wat mij op de boot niet gelukte, kan hier ingehaald worden. Het oude slot Woodhouse verbergt al zoo menig geheim.”

„Wij hebben geen verdere hulp, want Jim en Tom zitten achter slot en grendels. Het is een geluk, dat zij zoo te vertrouwen zijn, anders had het met mij leelijk kunnen afloopen. Want ik heb alle reden aan te nemen, dat Raffles hier de hand in het spel heeft. En niemand anders dan die vervloekte Raffles heeft hier de hand in het spel!”

„Wat, Raffles?” riep Dick. „Hoe is dat in zijn werk gegaan?”

„Dat zal je op Woodhouse wel hooren,” antwoordde Rogers. „Ik zei immers, dat daar ook mr. Windham is; nu die is in een beestachtig humeur. De duivel is, bij hem vergeleken, een engel.

„Raffles heeft hem een bezoek gebracht, zijn brandkast geopend en den inhoud gestolen. Ja, het was heusch Raffles! Wat hij mij gelapt heb, zal ik maar niet eens vertellen!”

„De duivel hale dien kerel,” vloekte Dick, „maar in elk geval kunnen wij van hem nog heel wat leeren.”

Het duurde bijna een uur, eer in de verte de omtrekken van een oud kasteel zichtbaar werden.

Dat was Woodhouse, de grootsche, uitgestrekte bezitting van den overleden baronet

Sir Arthur Douglas en deze heerlijkheid stond nu, totdat er een erfgenaam benoemd zou zijn, onder tijdelijk beheer van mr. Windham.

Een oude bediende nam de paarden en het rijtuig van hen over.

Dick echter volgde haastig Fred Rogers, die hem naar een behaaglijk verwarmde kamer bracht.

„Hij zal spoedig hier komen met zijn roodhuid,” had Dick juist verteld.

„Des te beter,” antwoordde Rogers, „maar Sir Robert Campbell is ook hier en hij wacht met ongeduld op nadere berichten. Je moet hem zelf maar vertellen, dat zijn neef nog tot de levenden behoort.”

„Dat zal ik doen,” bromde Dick. „Het testament is echter de hoofdzaak. Zou daar niet een kleinigheid in te veranderen zijn? Zoo'n naam is gauw uitgeveegd en een andere ervoor in de plaats gezet.”

„Daarvoor is mr. Windham niet te vinden,” sprak Rogers. „Hij wil voor de wereld altijd een eerlijk man blijven, dat weet je wel.

„Maar er is hier nog iemand, die je kan helpen en wier hulp niet genoeg te waardeeren is: Betsy Long.”

„Prachtig!” riep Dick, die dezen naam scheen te kennen. „Dan is de zaak al half gewonnen. Miss Long is zooveel waard als Tom en Jim te zamen. Nu ben ik gerust! Zeg” vervolgde hij op anderen toon, „gaan jullie nog niet trouwen?”

„Neen, maar dat duurt waarschijnlijk toch zoo lang niet meer,” luidde het antwoord. „De kwestie is, dat al m'n centjes in die vervloekte geschiedenis zitten met Sir Robert Campbell. Zoodra hij tot erfgenaam is benoemd, komt de bom los en dan trouwen wij onmiddellijk. Betsy heeft er dus evenveel belang bij als ik, als we dien Sir Henry Douglas uit den weg werken.

Dick ging nu Sir Robert opzoeken, dien hij heel familijaar met Bob aansprak.

Een uur ongeveer na aankomst van den gehuurden moordenaar, die zijn slag op de „Rio” zoo jammerlijk gemist had, knerpte opnieuw het grint onder de wielen van een rijtuigje.

Dit keer was het Sir Henry Douglas, die in gezelschap van zijn bediende, in een huurrijtuig, dat hij aan het station had moeten nemen, daar er natuurlijk niemand aanwezig was, om hem af te halen, kwam aanrijden.

De bediende was blijkbaar een mesties, een afstammeling van een blanke en een Indiaansche. Zijn huid was tamelijk rood en ook de vorm van den neus had dien eigenaardigen, terugwijkenden vorm, waaraan men de Roodhuiden onmiddellijk herkend. Het gelaat van den man, die een lange slanke gestalte had,

was overigens niet onknap, ofschoon uit de doffe oogen geen groote intelligentie sprak.

Dit alles was onmiddellijk door Rogers, die zich in een bediendenpakje had gestoken, daar anders zijn aanwezigheid op het kasteel niet goed verklaarbaar zou zijn, opgemerkt en het stelde hem tamelijk gerust.

Indien hij geweten had, dat deze bediende den jongen baronet pas vergezelde, nadat zij van boord waren gegaan, dan was hij zeer zeker zoo gerust niet geweest. Thans wist hij daar evenwel niets af en werd zijn gemoedsrust door den half-bloed dan ook niet gestoord.

„Wie kan ik aanmelden?" vroeg Rogers, die als bediende zijn rol uitstekend speelde. „Ik hoop, dat gij op de hoogte zijt van de laatste gebeurtenissen, die zich hier op het landgoed van Sir Arthur Douglas hebben afgespeeld. De baronet is de vorige week begraven."

„Inderdaad," antwoordde de jonge man met groote kalmte en zelfbeheersching, „ik weet het. Ik ben Sir Henry Douglas, de neef van den overleden baronet en ik wil hier een en ander vernemen omtrent de laatste levensdagen van mijn oom."

„Wat? Sir Henry Douglas?" riep Rogers schijnbaar verbaasd uit. „Pardon, Sir, ik denk, dat gij schertst. Voor zoover mij bekend is, behoort de neef van den overleden baronet sinds jaren niet meer tot de levenden."

„Dat is een abuis," antwoordde de jonge erfgenaam kalm, „als een dergelijk bericht naar Europa is gekomen, was het valsch. Ik ben in den oorlog tegen Argentinië zwaar, maar niet doodelijk gewond. Zodoende is zeker dat valsche gerucht verspreid."

Rogers haalde de schouders op en verzocht den bezoeker binnen te gaan, waarbij een hoonlach op zijn gelaat verscheen.

Sir Henry zag dat niet, maar zijn bediende keek plotseling van de bagage op en het scheen, alsof de anders doffe oogen van den mesties eensklaps vonken schoten.

Rogers geleidde den bezoeker de trap op en bracht hem in de groote hall, waar mr. Windham bij den haard zat.

De advocaat was in een zeer slecht humeur. Hij dacht nog steeds aan den vermetelen diefstal, aan het openen van de gepantserde brandkast en verwenschte Raffles, den Grootten Onbekende, in den diepsten afgrond van de hel.

Hij beantwoordde nauwelijks den groet van Sir Henry en wees hem met de hand een zetel aan, terwijl de bezoeker herhaalde, wat hij zoo even tot Rogers had gezegd.

„Dat is werkelijk zeer interessant, Sir," sprak hij. „Gij zijt dus van den dood herrezen, zooals men dat noemt. Wij kregen kort na den

dood van den ouden baronet bericht, dat gij waart gesneuveld in den oorlog tusschen Argentinië en Brazilië.

„Gij hebt zeker al uw legitimatie-papieren meegebracht?

„De overledene, wiens zaakwaarnemer ik altijd ben geweest, heeft mij meermalen verteld, dat zijn neef alle familiepapieren meegenomen had naar Brazilië.

„Ik hoop, dat gij die documenten zorgvuldig hebt bewaard."

„Ja," luidde het antwoord, „ik bezat die stukken nog toen ik den terugtocht aanvaardde. Maar in de haven van Calais zijn ze mij op onverklaarbare wijze ontvreemd."

„Dat is merkwaardig en zeer te betreuren en nu hebt gij geen legitimatie-bewijzen meer?" vroeg Windham met een loerenden blik.

„Ik kan van uit Brazilië, waar ik officier was, stukken laten komen, die mijn beweringen bewijzen. Er zijn in Brazilië verscheidene lieden, die hooge betrekkingen bekleeden en die door hun handteekening willen bevestigen, dat ik werkelijk Sir Henry Douglas ben."

„Wie weet?" riep de advocaat uit. „Gij zijt tien jaar in Brazilië geweest."

„Toen gij vertrokt, waart gij een jongeling van achttien jaar en in tien jaar verandert men zeer, vooral in de tropen."

„Het is niet onmogelijk, dat baronet Sir Arthur Douglas zijn neef, die zijn naam draagt tot erfgenaam van Woodhouse en alle andere bezittingen heeft benoemd. Dat zal het testament, als het geopend wordt, wel uitwijzen."

„Maar ik herhaal u nogmaals, dat gij groote moeilijkheden zult krijgen."

„In het gunstigste geval zult ge een lang proces moeten voeren, en dat kost veel geld."

„Als beheerder van deze bezitting moet ik onpartijdig blijven en gij zult zeker begrijpen, mijnheer, dat ik u voorloopig als vreemdeling moet behandelen."

„Ik hoop, dat ik mij duidelijk heb uitgedrukt."

„Zeer duidelijk," antwoordde de jonge man, zonder zijn kalmte te verliezen.

„Ik kan zeker niet op Woodhouse, waar ik mijn kinderjaren heb doorgebracht, blijven? Ik zal elders onderdak gaan zoeken!"

„Nee, dat is niet noodig!" riep Rogers, die bij de deur stond. „In het naastbijzijnde dorp in Luddesdown, zult ge geen logies vinden. Gij kunt gerust op de bekende Engelsche gastvrijheid rekenen en in Woodhouse blijven tot dat alles beslist is."

„Hier zijn logeerkamers genoeg en ik zal onmiddellijk bevel geven, dat voor u en uw bediende gezorgd wordt."

„Ik ben u zeer dankbaar", antwoordde Douglas. „Daar ik het graf van mijn oom wil be-

zoeken en nadere bijzonderheden omtrent zijn laatste levensjaren wil vernemen, zal ik voorloopig van uw aanbod gebruik maken, doch zelf de onkosten betalen.

„Ik heb de eer, Mr. Windham.”

Hij boog vluchtig voor den advocaat, die den groet evenzoo beantwoordde.

Rogers had de hall reeds verlaten.

„Nu is hij ons!” dacht de laatste zegevierend. „Hij is hier en ik zal er voor zorgen, dat hij Woodhouse niet meer verlaat!

De gelijkenis met den overledene is groot, een bedrieger is hij niet.

Woodhouse is de val, die achter hem dichtklapt.

Voor de rest kunnen Dick en Betsy zorgen.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een onheilspellende nacht.

In Woodhouse waren slechts enkele bedienden, juist genoeg om voor het huishouden van Sir Robert Campbell te zorgen.

De meeste vertrekken van rechter- en linkervleugel waren gesloten en de bewoners gebruikten alleen het middelste gedeelte van het gebouw.

Rogers had, toen hij de hall verliet, dadelijk den bewusten Dick opgezocht.

„Nu moet je je rol goed spelen”, fluisterde hij hem toe. „Ik heb den bedienden al verteld, dat je voorloopig slotbewaarder bent en die stommelingen zullen je geen onaangenaamheden bezorgen.

„Het ligt nu op jouw weg, den indringer onschadelijk te maken, maar voorzichtig, hoor je? Wij kunnen het niet geheim houden, als hier — een ongeluk mocht gebeuren.”

„Ja, ja, ik zal voor alles zorgen”, antwoordde Dick peinzend.

„Het slot is zeer oud, nietwaar? Nu moet onzen gast een kamer worden aangewezen, die ikzelf uitzoek.

„Men kan Sir Henry intusschen eenige veranderingen aanbieden en hem dan nog tot den avond in de hall aan den praat houden.

Bezorg mij de sleutels van de ongebruikte vleugels.”

„Die zal ik dadelijk halen”, antwoordde Rogers, die hier een groote rol scheen te spelen.

Na eenigen tijd kwam hij met een grooten bos sleutels terug.

„Naar den linkervleugel”, sprak Dick. „Dit deel van het slot is het oudste, wij zullen daar wel iets vinden.”

Een kwartier later bevond het tweetal zich in een groote, ruime kamer.

„Hier is het zeer bouwvallig”, zei Rogers. „De balken zijn vermolmd en dreigen hier en

daar in te storten en dat is niet te verbazen, want het gebouw is ontzettend oud.”

„Dat komt mij uitstekend te pas”, antwoordde Dick. „Deze kamer wil ik eens nauwkeurig bekijken.”

Een uur daarna waren een paar dienstboden druk bezig de kamer in orde te maken. Zij maakten de meubelen schoon, haalden de overtrekken van de stoelen en sofa's en maakten het bed gereed.

Rogers en Dick kwamen nog eens kijken en wisselden een blik van verstandhouding.

„Waar slaapt de bediende van den baronet?” vroeg Rogers, toen zij de kamer weer hadden verlaten.

„Ergens in het middengebouw”, luidde het antwoord. „Om hem behoeft ge u niet te bekommeren, dien kleurling neem ik voor mijn rekening.” —

„Maar geen geweld plegen”, fluisterde Rogers, „dat zou kunnen opvallen.”

„Is niet noodig”, meende Dick. „Mocht Sir Henry Douglas een ongeluk overkomen, dan moet die half-roode Braziliaan Woodhouse verlaten en maar zien, waar hij blijft.” —

Intusschen had Sir Henry het zich een weinig gemakkelijk gemaakt. In de algemeene zitkamer had zijn bediende wat boeken uitgepakt, benevens zijn pijp en tabak en nu zat hij sinds een uur voor den vlammen haard in het vuur te staren en pijp na pijp te rooken.

Het avondeten werd hem in de hall gebracht, Mr. Windham liet zich niet zien.

Later kwam een bediende met een kandelelaar om hem naar zijn kamer te brengen. Daar Sir Henry hier dikwijls als kind had gespeeld, verwonderde hij zich er over, dat men hem naar een zoo afgelegen gedeelte van het huis bracht. Hij wilde den bediende, die met de kaars voor hem uitging iets vragen, toen zijn

oog viel op zijn bediende, die hem met zijn oogen te verstaan gaf, dat hij zich stil moest houden.

Het scheen, dat deze halfbloed, dien de bediende als Antonio hadden leeren kennen, een grooten invloed op zijn meester had, ofschoon men dat op het eerste gezicht niet zou hebben gedacht.

„Hier zijn de kamers, welke voor u bestemd zijn, mijnheer," sprak de bediende, het licht op een tafel zettend. „Hebt gij nog iets te bevelen?"

„Neen, niets," antwoordde deze. „Waar blijft mijn bediende?"

„In het middengebouw, daar is een kamer voor hem in orde gebracht," luidde het antwoord.

„Daar bevinden zich ook de andere dienstbodenkamers."

De bediende ging heen, terwijl Antonio zich schijnbaar met de koffers bezighield.

Hij luisterde naar de schreden van den zich verwijderenden bediende, keek door het sleutelgat en schoof toen den grendel voor de deur.

„Wat hadt gij den bediende nog willen vragen?" vroeg de mesties plotseling in onberispelijk Engelsch.

Sir Henry antwoordde:

„Ik was verbaasd. Ik herinner mij, dat dit gedeelte van het slot zeer bouwvallig is en het verwonderde mij, dat men een gast hier brengt."

„Dat vermoedde ik reeds," antwoordde Antonio kalm. „Daarom waarschuwde ik u met mijn oogen. Een dergelijke vraag behoeft niet gedaan te worden."

„Dat de muren en vooral het plafond zeer bouwvallig zijn, zag ik met één oogopslag."

„Maar wij zullen nog zachter praten, want de muren zullen hier wel ooren hebben."

Nu boog zich de jeugdige erfgenaam naar den kleurling toe en fluisterde:

„Ik ben er nu vast van overtuigd, dat gij Lord Aberdeen, de vriend uit mijn jeugd, zijt, maar waarom al dit geheimzinnige, dat ik niet begrijp? En waaraan heb ik uw hulp te danken? Dat gij aan boord trachtet te voorkomen, dat ik vermoord werd, dat kan ik mij indenken, dat is, laat ons zeggen, een christenplicht, maar dat ge me wilt helpen mijn erfenis deelachtig te worden, dat ge me zelfs geld geeft, omdat men mijn geld gestolen heeft, dat alles is mij een raadsel. Zeg mij toch waarom doet gij dat?"

De mesties begon te lachen en zei:

„Ik kan slechts herhalen wat ik dien nacht aan boord tot u zei: u oom heeft eenmaal mijn ouders een vriendendienst bewezen en daarvoor wil ik mij dankbaar betoonen."

„En dan nog iets, Sir Henry: ik ben gewend, onderdrukten en bedrogenen te helpen, zelfs met levensgevaar, daarin zie ik mijn plicht."

„Misschien zal eenmaal de tijd komen, waarin gij een verrassend nieuwtje hoort en dan zult gij denken aan hetgeen ik u heden heb gezegd."

„Maar nu het gewichtigste:

„En denk wel aan hetgeen ik u raad. Ik kan niet hier blijven, ik zal naar de kamer gaan, die men mij, als bediende, heeft aangewezen. Ik moet mijn rol nu tot het eind blijven spelen. Er blijft ons niet veel tijd meer over. Zoodra ik weg ben, moet gij twee lampen uitdooven. Ook moet gij de vensterluiken sluiten, opdat het hier volkomen donker is. Een kaars laat gij branden en dan gaat gij in bed liggen."

„Blijf er echter slechts eenige minuten in, daarna moet gij weer opstaan. Doe alsof gij niet met licht kunt slapen en blaas ook nog de laatste kaars uit."

„Als dat gebeurd is, dan moet gij een plaatsje zoeken, liefst in uw zitkamer, hiernaast. Hul u in een mantel en doe alles zoo stil mogelijk. Het beste is, dat ge geen schoenen of pantoffels aantrekt, men mag u niet hooren en denken dat gij nog in bed ligt. Als mijn vermoedens bewaarheid worden, dan zult ge reden hebben om mij weer eens dankbaar te zijn. Heb ik mij echter vergist, dan hebt ge er geen ander nadeel van, dan dat ge een nacht buiten uw bed hebt doorgebracht. Kunt ge in uw zitkamer op een stoel slapen, doe dat dan en wat ge ook hooren moogt van nacht, maak u niet ongerust. Het spitsboevenstelletje, dat hier op het oogenblik bezig is tegen u samen te spannen, durft niets te ondernemen, dat hen in gevaar zou kunnen brengen. Bovendien is de tegenwoordigheid van den advocaat, ofschoon ook hij een schurk van den eersten rang is, toch een waarborg, dat er niets gebeuren zal, dat tegen de wetten indruischt. Hij is vreeselijk bang voor zijn reputatie. Die is naar het uiterlijk nog onbesmeurd, maar inwendig is er een luchtje aan, dat verzeker ik u. Maar nu genoeg. Ik ga u nu verlaten en weest onbezorgd. Ik geef u de verzekering dat alles in orde komt."

Raffles had de kamer verlaten, de baronet grendelde de deur achter hem, ontdeed zich van eenige zijner kleedingstukken en doofde twee kaarsen uit.

De derde liet hij branden, rommelde nog een beetje in de geopende koffers en wierp zich eindelijk, schijnbaar vermoeid, op het bed.

Daar lag hij eenige oogenblikken, stond echter weer op, geeuwde eenige keeren, keek naar de gesloten vensterluiken en blies daarna ook de laatste kaars uit.

Van den ouden slottoren sloeg de klok het middernachtelijk uur.

Nog dreunde de laatste slag dof door de ruimte, toen het in de kamers, die den jongen baronet waren aangewezen, vreeselijk begon te kraken.

Het scheen, dat de geheele vleugel van het kasteel in elkaar zou storten. Maar dit geluid werd noch door de bedienden, noch door Mr. Windham vernomen.

Ook Sir Robert Campbell hoorde er niets van, deze sliep in de zachte kussens en droomde van den tijd, waarin hij als eenig erfgenaam zou kunnen beschikken over de reusachtige inkomsten van Woodhouse.

In den linkervleugel van het slot echter kwamen twee gestalten de trappen af.

In groote haast snelden zij een paar kleine, ongebruikte gangen door en kwamen zoo, met een grooten omweg, naar het midden van het gebouw.

Daar hoorde men nog een zacht gefluister, daarna het dichtslaan van twee deuren en daarop heerschte weer doodsche stilte. —

De morgen brak aan, grijs en mistig, zooals het in Engeland in den herfst gewoonlijk het geval is.

Het werd acht uur, voordat men in de gangen de slaperige gezichten der bedienden zag.

Nu kwam ook Dick te voorschijn, die zijn rol als slotbewaarder voortreffelijk speelde.

„Gauw, luiaards!” riep hij tot de bedienden, „maakt het ontbijt gereed voor Mr. Windham en allereerst voor Sir Robert Campbell. Men moet het ontbijt voor onzen gast naar zijn kamers brengen.”

Dick noemde met opzet geen naam, geen der bedienden zou hooren dat de vreemdeling, die gisteren was aangekomen, den naam droeg van den overleden gebieder.

Onverwacht kwam Antonio, de mesties, te voorschijn.

Hij sprak gebroken Engelsch en zijn bewegingen waren linksch en onbeholpen.

„Antonio zal meester ontbijt brengen”, sprak hij tot den bediende, die zich gereed maakte, Dick's bevelen uit te voeren.

De „slotbewaarder” wendde zich af.

„Mooi, mooi,” fluisterde hij, „des te beter. Hij zal wat moois vinden. Het had niet veel gescheeld, of ik was zelf bedolven.”

Na een poosje kwam een bediende uit de keuken, die den mesties een dienblad gaf, waarop een eenvoudig ontbijt gerangschikt stond.

Antonio nam het aan en liep rustig door de lange gang, die naar den linkervleugel van het slot voerde.

Dick was verdwenen, maar na korten tijd dook hij weer op in een der zijgangen en in een oogwenk was Rogers aan zijn zijde.

„Nu snel”, fluisterde Dick. „Wij gaan nu door de smalle zijgang en kunnen van daar de deur zien. Die roode kerel zal eerst wel een paar keer kloppen en zich verbazen, omdat men hem niet opendoet.

„Dan komen wij er toevallig op af. De deur zal in elk geval wel met geweld opengemaakt moeten worden.

„Daar binnen echter is alles afgeloopen!”

De beide mannen slopen door de lange, smalle gang, totdat zij op een plek kwamen, vanwaar zij de hoofdgang konden overzien.

Antonio kwam kalm aangeloopt, met het dienblad en klopte aan de deur der vertrekken van zijn meester.

Daar binnen hoorde men vaste schreden en een oogenblik later stond de neef van den overleden slotheer op den drempel.

Wilt U Uw vriend of Uzelven een
welkom geschenk geven, koopt dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De daden van den Grooten Onbekende.

Het was geen wonder, dat Rogers en Dick elkaar plotseling bij den arm grepen, alsof zij een spook zagen.

„Hij leeft“, kermde de handlanger van den advocaat, „hij leeft, het is geen spook! Jij vervloekte gek; is dat je belofte houden? Je hebt de zaak verkeerd aangepakt en nog gebluft op het succes! De duivel moge je halen!“

„Neen, ik ben zeker van mijn zaak“, antwoordde Dick, die razend was van woede. „Ik durf er op zweren, dat het gewelf op de juiste plaats weggebroken is. Het bed moet met de geheele steenmassa bedekt zijn.“

„Ik kan het niet begrijpen, het is mij een raadsel, hoe de kerel er levend uit is gekomen.“

„Laten wij maken, dat wij weggelaten“, fluisterde Rogers. „Ik geloof, dat die halve rooie naar ons kijkt. Die vent bevat mij niet. Hij heeft onbetrouwbare oogen.“

„Gisteren heb ik al gezien, dat hij af en toe geniepig om zich heen kijkt. Ik geloof niet, dat hij zoo onnoozel is als wij denken.“

„Och kom“, spotte Dick, „die halve roodhuid is niets waard. De hoofdzaak is, dat wij den baronet uit den weg ruimen.“

Het tweetal ging in de gang terug en Rogers begaf zich snel naar de kamers, die zijn chef, advocaat Windham, bewoonde.

Dick wilde Sir Robert opzoeken, maar hij hoorde, dat deze nog sliep.

Rogers bleef in de zijkamer en wachtte met ongeduld op het oogenblik, waarop Sir Henry Douglas zou verschijnen.

Na een half uur kwam de jonge edelman, die met den advocaat een korten, koelen groet wisselde.

„Gij hebt mij gastvrijheid aangeboden“, sprak de jonge man, die den raad van zijn geheimzinnigen begeleider goed opvolgde, „gastvrijheid in een bezitting, die ik eenmaal als mijn tehuis beschouwde. Mocht deze gastvrijheid nog voortduren, dan mag ik u zeker wel om een andere, minder bouwvallige kamer verzoeken.“

„In den afgelopen nacht is namelijk het halve plafond van de kamer naar beneden gevallen en het was slechts — toeval, dat ik niet door de zware steenen en de balken verpletterd werd.“

Windham wist zich te beheerschen en hij wilde trouwens niets te maken hebben met de misdadige aanslagen, die men tegen den waren erfgenaam richtte.

Hij behoorde tot de menschen, die hoonlachend hun handen altijd in onschuld wasschen en het werk aan anderen overlaten, waarvan zij zelf het voordeel plukken.

Hij deed alsof hij zeer verwonderd en onaangenaam getroffen was en zei:

„Ik wist niet, dat het slot op sommige plaatsen zoo bouwvallig is. Ik veronderstel, dat de fundamenten daar reeds lang vergaan waren en dat slechts een kleinigheid noodig was om de instorting te veroorzaken, want anders kan ik er geen verklaring voor vinden, dat juist, nu voor het eerst een gast deze vertrekken bewoont, dit moet gebeuren. Ik zal u onmiddellijk een andere kamer laten aan wijzen.“

„Natuurlijk blijft gij hier, totdat is gebleken of de eischen, die gij stelt, op waarheid berusten.“

„Gij houdt mij dus voor een bedrieger?“ vroeg de jonge edelman op scherpen toon.

„O, dat zou ik niet durven beweren“, antwoordde Mr. Windham vriendelijk. „Ik ben een man van de wet en dus zeer voorzichtig.“

„Daar indertijd bericht kwam omtrent het overlijden van Sir Henry Douglas, moet ik daarmee rekening houden.“

„Als gij u op elke wijze voldoende kunt legitimeeren, dan zou mij dat natuurlijk veel genoegen doen.“

„Zoolang kunt gij natuurlijk in het slot blijven.“

„Ik laat u een andere kamer aanwijzen.“

„Het is waar, in den linkervleugel is het metselwerk een beetje bouwvallig, maar ik dacht niet, dat het zoo erg was.“

„Gij vindt daar echter wel andere kamers; in het middengebouw en in den rechtervleugel zijn de vertrekken bijna allemaal gegrendeld en afgesloten.“

Het laatste was slechts gedeeltelijk waar, want er waren in het hoofdgebouw nog kamers genoeg, die konden gebruikt worden.

Rogers had alles mee aangehoord en nu zocht hij zijn misdadigen bondgenoot Dick op, die in de beschadigde kamer was.

Daar trof hij ook verschillende bedienden,

die reeds van het nachtelijk voorval hadden gehoord.

Rogers beet zich op de lippen, toen hij het tooneel der verwoesting zag.

Het halve gewelf was neergestort, van het hemelbed was niets meer overgebleven dan een menigte houtsplinters en verscheurd beddegoed, waarop een groote hoop oude steenen en versplinterde balken lagen.

„Hoe is het mogelijk, dat hij nog leeft,” mompelde Rogers.

„Dick heeft toch tegen middernacht de laatste verbindingen losgemaakt. Misschien is hij toch nog van te voren door eenig geluid wakker geworden en heeft hij zijn bed verlaten.

„Maar waarom heeft hij zich daarna stil gehouden? Ieder ander zou toch hebben getracht verbinding te krijgen met de andere bewoners van het kasteel, om raad te schaffen. De zaak is in elk geval hoogst merkwaardig.”

In het oude slot heerschte nu de stilte, die den storm voorafgaat.

Alleen Sir Robert, de erfenisjager, scheen nog goed geluimd te zijn, want hij had alweer een nieuw plan gemaakt en dat troostte den man.

Er was ook nog iets anders, wat hem vroolijk stemde.

Reeds vroeg in den ochtend was er namelijk bezoek gekomen.

Sir Robert, die onophoudelijk geld verspilde in het gezelschap van vrouwen en aan de speeltafel, had bezoek gekregen van den geldschietster Nathaniël Adams.

Deze man was een hoogst onsympathieke verschijning, van onbekende afkomst, een man, dien men het best bij een roofvogel kon vergelijken.

Hij stond reeds van vroeger met den jongen lichtmis in betrekking en had hem al dikwijls groote sommen geleend, hopen op de groote erfenis.

„Goed, dat je komt, Adams,” riep het verloopende sujet, toen de geldschietster zijn weelderig ingerichte kamer betrad. „Het werd hoog tijd, want het was weer eb in mijn kas.”

Adams trok een scheef gezicht.

„Ik heb uw brief ontvangen, Sir Robert,” sprak hij met nadruk. „De inhoud daarvan is zeer verblijvend. Gij zult dus spoedig de groote erfenis kunnen aanvaarden? Gij wordt de eigenaar van Woodhouse en alles wat daarbij behoort?”

„Natuurlijk,” antwoordde de dandy. „Dat is reeds beslist en ik word weldra officieel tot erfgenaam benoemd. Eén ding zeg ik je, Adams, ik verlang een groot bedrag van je, maak je bezwaren, dan hebben wij voortaan niets meer met elkaar te maken, want ik heb een massa aanbiedingen gekregen.

„Zoodra ik mijn erfenis aanvaard heb, kom ik in het bezit van onmetelijke rijkdommen en dan voldoe ik al mijn schulden tot den laatsten cent.

„Geef het geld dus maar gauw.

„Je weet, dat de groote wedrennen voor de deur staan en ik wil eens duchtig wedden. Ik heb mooie tips.”

„Om weer te verliezen,” sprak Adams. „Gij hebt veel pech, Sir Robert, gij wint zelden of nooit!”

„Dat gaat je niets aan!” stootte de ander op, „dat is mijn zaak. Nog één woord en ik schrijf naar Londen. Dan komt een half dozijn geldschietsters hier en jij mist provisie en rente.

„Neem dus een besluit!” —

Het resolute optreden van den gewetenlozen losbol miste zijn uitwerking niet.

„Goed,” zei Adams, „daarvoor ben ik hier immers gekomen. Ik ben bereid, de verlangde som te geven, maar het is mij alleen mogelijk, als ik u de helft in baar geld, de andere helft in edelsteenen kan uitbetalen.”

„Wat? Alweer diamanten?!” riep Sir Robert, onaangenaam verrast. „Dan moet ik er weer op verliezen?”

„Den verkoop wil ik wel op mij nemen,” antwoordde Adams. „Eenig verlies is echter onvermijdelijk. Maar wat hindert dat u, die zoo'n onmetelijk fortuin zult erven?”

„Dan leggen een paar duizend pond immers geen gewicht in de schaal!”

„Afperser!” riep de jonge deugniet uit, „dat zal mij ongehoorde sommen kosten! Maar dat komt er niet opaan, nu ik zooveel geld te wachten heb.

„Geef hier het geld, de diamanten en het schuldbewijs, dat ik moet teekenen.

„Er is haast bij, ik wil nog heden mijn bedienden naar de renbanen zenden.”

Adams haalde een dikke portefeuille te voorschijn, die volgepropt was met banknoten.

Daarop kwam uit zijn zak een groote leeren beurs.

De geldschietster nam uit de eene portefeuille een dikke bundel bankbiljetten, waarna uit den leeren zak een groot aantal edelsteenen voor den dag kwam.

Campbell keek er naar met brandende oogen.

Geld was nog het eenige wat dezen hondsvot belang inboezemde.

„Halt, wat is dat?” vroeg hij plotseling. „Krijg ik niet alles? Ik moet meer hebben. Ik zie, dat je rijkelijk van geld bent voorzien.”

Adams schudde het hoofd.

„Spijt mij zeer,” antwoordde hij, „maar ik moet nog naar Eeldon, ook vandaar heeft men mij geschreven en ik heb een groot bedrag beloofd.”

„Die moet dan maar wachten,” riep Sir Robert. „Geef mij alles, Adams, het is den laatsten keer.”

De geldschieteer weigerde echter en de boemelaar moest voorloopig tevreden zijn met de bankbiljetten en de juweelen.

Hij scheen ook tevreden te zijn, want hij bood Adams aan, den nacht in Woodhouse te blijven, daar hij zeker wel vermoed zou zijn van de lange reis.

In stilte hoopte hij, den volgenden ochtend of in den loop van den dag den woekeraar zóó ver te brengen, dat deze hem nog een grooter bedrag zou geven.

Toen Adams de kamers van zijn klant verliet, scheen het hem, alsof om den hoek van de gang, waar de kamer op uit kwam, een gestalte verdween. Hij dacht daarover echter niet verder na; het kon wel een bediende geweest zijn, die toevallig langs kwam. Wie zou er trouwens belang bij hebben te luisteren?

Sir Henry Douglas had intusschen een andere kamer gekregen. Deze werd door zijn bediende eerst zorgvuldig onderzocht.

Dezen keer kon de rechtmatige erfgenaam van Woodhouse in bed slapen, maar eerst onderzocht de getrouwe mesties nauwkeurig de geheele kamer en de muren en ried Sir Henry Douglas aan, des nachts de kamer zorgvuldig gesloten te houden.

„Men kan nooit weten, wat er zal gebeuren”, zei hij, toen het avond werd. „Voorzichtigheid is altijd aanbevolen, houd uw revolver gereed en als gij vannacht iets bijzonders waarneemt, vuurt gij onmiddellijk. Ik ben dan dadelijk bij u.”

De nacht verliep echter rustig, ten minste rustig voor Sir Henry Douglas.

Toen echter de morgen aanbrak, weerklonk plotseling een vreeselijk rumoer.

Even na middernacht was er een schaduw door de gangen gezweefd en wel eerst in de buurt van de vertrekken, waarin Sir Robert Campbell verblijf hield.

Deze had uit vreugde, dat hij weer over veel geld kon beschikken, zich een stevigen roes gedronken en de zending naar de renbanen tot den volgenden morgen uitgesteld.

Hij lag als een lijk op den divan in zijn zitkamer, daar hem de krachten ontbroken hadden, om zich naar zijn slaapkamer te begeven. Hij had er niets van bemerkt, dat men hem een nachtelijk bezoek had gebracht.

Later was de geheimzinnige donkere en lenige gestalte, die slechts kort in de vertrekken van den jongen losbol had vertoefd, naar de kamer geslopen, die den woekeraar Adams was aangewezen.

Uit dit laatste vertrek echter weerklonk den volgenden morgen het vreeselijke spektakel,

dat geheel Woodhouse in opschudding bracht.

De bedienden kwamen toegesneld om te zien, wat dat lawaai beteekende.

Zij vonden den geldschieteer zeer onvoldoende gekleed en bezig zijn toch reeds spaarzame haren uit te trekken.

„Ik ben bestolen, bestolen!” schreeuwde de woekeraar. „Mijn portefeuille is weg, mijn leeren beurs, waarin ik een groot aantal diamanten bewaarde!

„Politie! — Spitsboeven! Bandieten! — Ik ben geruïneerd!” —

Het lawaai wekte ook Mr. Windham en Rogers, die kwamen toesnellen.

„Hadt gij de deur gesloten?” vroeg Rogers, die den woekeraar kende.

„Zeker, natuurlijk,” riep Adams. „Gesloten en gegrendeld. Vanmorgen was ze echter open. Ik heb niets gehoord en toch ben ik bestolen! Waar is de politie om alle bedienden van Woodhouse gevangen te nemen!”

De bedienden bezwoeren bij hoog en laag, dat zij eerlijke lieden waren.

De woekeraar vloekte en raasde nog, toen plotseling een nieuw lawaai werd vernomen.

Dit kwam uit de kamer van Sir Robert Campbell, die zich aanstelde als een wild dier.

Hij brulde letterlijk, vloekte op afschuwelijke wijze en schreeuwde om hulp en om de politie.

Rogers en eenige bedienden snelden haastig naar hem toe.

In zijn kamer stond Sir Robert Campbell, ook half gekleed en met van woede fonkelende oogen.

„Ik ben bestolen!” riep ook hij, „vannacht is iemand in mijn kamers binnengedrongen. Men heeft mij een groote som geld en diamanten ontstolen!

„De dief moet zich onder de bedienden bevinden. Als ik mijn eigendommen niet terugkrijg, schiet ik!”

Mannelijke en vrouwelijke bedienden bezwoeren snikkend, dat zij onschuldig waren en verlangden zelf de politie om den dader te vinden.

Zij meenden, dat geheel Woodhouse betooverd was.

Een rijknecht reed, na eerst zelf gefouilleerd te zijn, naar het nabijgelegen dorp.

Mr. Windham nam als beheerder van Woodhouse de noodige maatregelen.

Hij beval, dat ieder in het slot moest blijven, niemand mocht het gebouw verlaten.

Het kalmst van allen bleven Sir Henry Douglas en zijn bediende, vooral den laatste scheen de geheele geschiedenis koud te laten. Hij scheen er niets van te begrijpen.

Hij vroeg in gebroken Engelsch, wat dat lawaai te beduiden had.

Men legde het hem uit, maar hij bleef zóó bedaard, alsof de geheele zaak een verzinsel was.

Op den mesties viel geen verdenking, want hij wist in het slot den weg niet, maar op Dick werden blikken vol argwaan geworpen.

Hij was even verontwaardigd hierover als de andere lieden en zei tot Rogers:

„Ik heb de deuren eens bekeken. Zij zijn dubbel gesloten en bovendien gegrendeld geweest en ik snap niet, hoe het mogelijk was!

Men zou bijna gelooven, dat het een spook was of — dat de groote onbekende, de geheimzinnige Raffles zich onzichtbaar in Woodhouse bevindt!”

NEGENDE HOOFDSTUK.

De val.

Het werd avond vóórdat de rijknecht terugkeerde.

Een rijtuig met twee beambten van politie volgde, maar men begreep, dat deze beambten weinig nut konden doen.

„Er zullen een paar bekwame detectives naar Woodhouse komen,” deelden de beambten aan Mr. Windham mede. „Wij zullen er intusschen voor zorgen, dat geen der bedienden de bezitting verlaat, en dan zullen wij huiszoeking doen.

„Het is echter waarschijnlijk, dat de geheimzinnige dader het geld en de juweelen in een der vele schuilhoeken van het gebouw heeft verborgen.”

Alle bedienden verzochten dringend, hun eigendommen door te zoeken. Allen verzekerden, dat zij eerlijk waren en niets hadden ontvreemd.

Er was echter nog iemand in Woodhouse, namelijk Rogers' verloofde, Betsy Long, een jonge weduwe, die uit Schotland kwam en Rogers op een zijner reizen had leeren kennen.

Zij pasten goed bij elkaar, daar ook het verleden van deze jonge dame niet onberispelijk was.

Met haar bekoorlijk uiterlijk, zij was een knappe brunette met een sierlijke gestalte, was het haar niet moeilijk gevallen, Fred Rogers in haar netten te vangen en binnen korten tijd hoopte Rogers met de jonge weduwe te trouwen.

Hij had haar per brief dringend verzocht, naar Woodhouse te komen.

Na haar aankomst had er dadelijk een onderhoud plaats tusschen Betsy, haar verloofde en Dick.

Wat daar besproken werd, bleef een ge-

heim, maar er werd een nieuwe aanslag be- raamd op het leven van den jongen Douglas.

„Wij moeten onmiddellijk en krachtig optreden,” meende Rogers. „Die sta-in-den-weg moet in elk geval voor goed uit den weg geruimd worden. Als Sir Robert Campbell erfgenaam van Woodhouse wordt, heb ik dien man in mijn macht en kunnen we het genoeglijkste leven leiden, dat er bestaat. Ik zal er wel voor zorgen dat hij mij jaarlijks een voldoende som uitbetaalt.”

Dick verwijderde zich na nog een kort, opgewonden onderhoud te hebben gehad met Rogers.

Deze herhaalde zijn eisch, om hem de portefeuille en documenten te overhandigen, die Dick aan boord van de „Rio” van den waren erfgenaam had gestolen, hetgeen door den gauwdief hardnekkig werd geweigerd.

Om erger te voorkomen verwijderde hij zich gauw, doch bij het openen van de deur was het alsof hij een schok kreeg.

Hij zag duidelijk, dat een gestalte, die voor de deur had gestaan, den hoek van de gang omsloeg. Zonder één oogenblik te aarzelen snelde hij eveneens naar de plek, waar de gang een andere gang sneed, maar hoe hij ook keek en zocht, nergens was iets te ontdekken.

Hij keerde naar het vertrek terug en deelde Rogers zijn waarneming mede, maar deze tikte tegen zijn voorhoofd en zei, dat Dick waarschijnlijk door zijn slecht geweten werd geplaagd, iets waarvan hij, Rogers geen last had.

Dick echter schudde het hoofd, doch hield zich stil.

Toen hij het vertrek uitging, hoorde hij in de gang, die de andere sneed, zachte voetstappen en wederom snelde hij er heen, on-

hoorbaar op de punten zijner voeten en keek voorzichtig om den hoek.

Juist op dat oogenblik sprong een groote zwarte kat van de vensterbank, die zich in dat gedeelte van de gang bevond en nu ademde Dick wat verruimd op. Het kon immers best zijn, dat hij die kat had gezien.

En toch had er een man bij de deur gestaan, wien geen woord van het gesprek was ontgaan.

Het was niemand anders dan de geheimzinnige metgezel van Sir Henry Douglas. —

Rogers bleef nog een oogenblik samen met Betsy Long.

„Die verduivelde Dick weet precies, wat voor waarde de portefeuille bevat,” zei hij tot haar. „Voorloopig heb ik hem nog te veel noodig, doch als we gewonnen spel hebben, zal ik wel zorgen dat hij onschadelijk wordt gemaakt.

„Doch nu de hoofdzaak, Betsy. Je weet wat je te doen hebt. Speel je rol goed; de jonge baronet heeft blijkbaar nog weinig met vrouwen omgegaan; wend al je kunstgrepen aan.

„Het beste ware, dat alles nog vannacht werd beslist, uiterlijk den volgenden nacht. Denk er aan!” —

Het midagmaal werd gemeenschappelijk in Woodhouse gebruikt.

De eenige, die ontbrak, was Sir Robert Campbell, die naar gewoonte overdag zijn roes uitsliep en zijn plotseling opgedoken neef zooveel mogelijk meed.

Tegen etenstijd waren Windham, Rogers en Sir Henry Douglas aanwezig. Daarna kwam nog Betsy Long, smaakvol gekleed en dadelijk haar vrouwelijke coquetterie tentoon spreidend aan den jongen baronet.

Rogers verliet weldra de tafel om, zooals hij opmerkte, naar de politie-agenten te gaan, die zonder resultaat de eigendommen van de ondergeschikten hadden doorzocht.

Windham boog zich over een courant, zoodat Sir Henry aleen overbleef om zich met de jonge weduwe te onderhouden.

Deze deed in haar gesprek duidelijk blijken wel naar een avontuurtje te verlangen.

Sir Henry echter voelde zich instinctmatig niet het minst aangetrokken door de gloeiende blikken van de lieve dame en was blij toen Antonio bij de deur verscheen.

„Een oogenblik, genadige heer,” sprak deze, „slechts één minuut”.

„Gij moet schijnbaar op de bedoelingen van deze dame ingaan,” fluisterde de kleurling. „Ze zal wel om een rendez-vous vragen, neem dat vooral aan. Wij staan, vermoed ik, voor een beslissing.”

Even plotseling als hij gekomen was verdween de beschermer ook weer, zoodat den

jongen man niets anders overbleef dan te gehoorzamen.

Het viel hem als knap jong man niet moeilijk zich daarna een beminnelijk cavalier te toonen en ook de jonge vrouw speelde haar rol op natuurlijke wijze zoodat zij, toen zij eindelijk opstond, haar doel meende bereikt te hebben.

„Verlaat dan tegen middernacht uw kamer. Ik ben in de buurt en heb u veel gewichtige dingen te zeggen,” waren de woorden waarmee Betsy het gesprek eindigde, hoogst volstaan over haar succes.

Twee uur later wandelde zij alleen door de gang, toen plotseling een man voor haar opdook, als het ware uit den grond verrijzend.

Het was Antonio.

Betsy wist, dat deze den gast vergezelde en zij dien man moest wantrouwen.

Zij was ook van plan dit te doen, maar meende in hare vrouwelijke ijdelheid wel tegen dien man, die toch niets anders was dan een bediende, dus een man zonder opvoeding en beschaving, wel opgewassen te zijn. En deze waan deed haar een domheid begaan.

Zij keek den man aan, alsof hij een vreemd, maar niet al te leelijk wild dier was, dat zij wel wat van naderbij wilde beschouwen.

„Schoone Senora,” fluisterde de verkapt Lord Lister in gebroken Engelsch, „ik zou u een zeer gewichtige mededeeling willen doen.”

Aangetrokken door de geheimzinnige wijze van doen bleef zij staan.

„Is het inderdaad iets gewichtigs?” vroeg zij. „Want ik heb niet veel tijd.”

Zij ging naar een kleine voorhal waarheen de vermeende mesties haar volgde.

„Schoone Senora,” hernam hij, „ik dweep met u. Bij den eersten blik voelde ik mij tot u aangetrokken.”

Betsy kon een schaterlach niet onderdrukken.

„Dat is gauw gegaan,” meende zij.

„O, wij Brazilianen wachten niet lang,” antwoordde de man. „Wij dwepen met het schoone geslacht en ons grootste geluk is om den lieven dames waardevolle geschenken te geven. Kijk eens, zulke steenen zijn er in Brazilië.”

Betsy Long kon niet weten, dat de diamant, dien de man haar toonde, van den woekeraar Adams afkomstig was en greep hebzuchtig naar den schitterenden steen.

„Ik zou u, Senora, gaarne willen trouwen en mee naar Brazilië nemen,” ging de kleurling voort.

Betsy liet haar linkerhand met den verlovingsring zien.

„O, dat is niets,” antwoordde Antonio. „Gezult weldra toestemmen. Door toeval heb ik

afgeluisterd wat mr. Rogers met zijn vriend besprak. Deze wil hem een voorname vrouw bezorgen, een uit den adelstand."

"Wat?" riep Betsy verschrikt. „Dat is niet waar. Dat is een leugen!"

„Het is tóch waar," antwoordde de ander op koelen toon. „Mr. Rogers wil u bedriegen. Zijn vriend heeft hem verscheidene brieven voorgelezen, waaruit zijn ontrouw blijkt, en die hij bewaart in een groote portefeuille, als ik me niet vergis in een geheime afdeeling."

Nu was Betsy woedend en jaloersch geworden.

„Ik geloof het niet", hield zij vol.

„Gij kunt u immers overtuigen, als ge slechts die portefeuille hebt. Misschien kunt gij u naar den vertrouweling van uwen verloofde begeven, want voor vrouwelijke list is alles mogelijk, en dan kan ik de waarheid mijner woorden bewijzen.

„Verhoor dan mijn bede en ik maak u tot diamant-koningin. Hier ben ik slechts de bediende van den edelman, dien ik in Brazilië leerde kennen, doch daar ben ik een vermogend man en kan ik u een schitterend lot bereiden."

Betsy was in de grootste opgewondenheid en bezweek ten slotte voor de overreding van den kleurling. Zij kwamen overeen elkaar des nachts om twee uur te ontmoeten aan het eind van de oude gang, en met een kus op haar hand gaf Antonio zijn beminde den diamant als eerste geschenk, met de belofte nog vele te zullen laten volgen.

De avond brak aan en ook de nacht.

De agenten wachtten op de komst van de detectives; hun onderzoek was vruchteloos gebleven.

Sir Robert en Adams beweerden, dat de dief onder het dienstpersoneel moest schuilen en de buit ergens verborgen moest zijn.

Eerstgenoemde zocht ten laatste zijn troost bij den wijn, terwijl Adams wanhopig jammerde.

Tegen middernacht werd alles stil. Alle maatregelen waren genomen dat niemand het slot kon verlaten.

Plotseling sloop er wederom een schaduw door de wijdvertakte gangen van Woodhouse.

Was het een geest of een mensch die zich zoo geruischloos door de leege gangen van den linker zijvleugel voortbewoog?

TIENDE HOOFDSTUK.

De oplossing van het raadsel.

Het was geen geest doch de schoone Betsy, die zich naar het afgesproken rendez-vous met Sir Henry Douglas begaf.

Spoedig ging de deur open. De jonge edelman trad naar buiten en naderde de schoone weduwe.

Dat zich in de buurt van de deur nog een andere schaduwgestalte bewoog, bleef door haar onopgemerkt.

„Hier mogen we niet blijven," sprak zij zacht. „Men zou ons kunnen verrassen. Kom mee, ik weet, waar we ongestoord kunnen praten."

Sir Henry volgde gedwee, volgens instructie, en pakte opeens de voor hem uitzevende gestalte bij den ronden arm.

Maar Betsy was daar schijnbaar niet van gediend en riep verwijtend, „laat me los." De jonge baronet liet echter niet los en zij scheen

hem nu te willen terugduwen. Zij verliet het midden van de breede gang en bonsde tegen den muur, waarheen Sir Henry haar volgde.

Onwillekeurig omvatte hij haar arm nog steviger, hetgeen haar een half-onderdrukten gil deed uitstooten.

Nu vernam men een mannenstem. Het was Rogers, die dichtbij verborgen was.

Hij hoorde den kreet van de vrouw en kwam, door jaloezie gedreven, dichterbij.

Tegelijkertijd klonk van den anderen kant een tweede stem. Dat was Dick, die opeens opdook uit de duisternis.

„Canaille," riep hij uit, „je hebt me mijn portefeuille afgenomen. Geef haar dadelijk terug!"

Plotseling voelde de baronet zich van achteren aangrijpen en met groote kracht terugtrekken.

Hij struikelde, zoodat hij op den grond viel, Betsy in zijn val meesleurend.

Opeens hoorde men een vreeselijk leven, een dreunen en kraken, gevolgd door een kreet van Dick en een doffen slag, alsof een lichaam naar beneden viel.

Nog even zag men de gestalte van Rogers, die snel achter in de gang verdween.

Sir Henry Douglas stond op en riep:

„Wat is er gebeurd?”

„Het oude spreekwoord is in vervulling gegaan,” klonk de stem van Antonio, „van iemand, die een kuil voor een ander graaft en er zelf invalt. Ik heb mijn belofte gehouden. Hier was de val, die u den ondergang moest brengen. Helaas heeft zij maar één man gevangen, doch hij was de gevaarlijkste.

Sir Henry ga nu naar uw kamer terug. De rest moet ik met deze dame alleen afhandelen.”

De baronet gehoorzaamde, waarna de mesties zich tot de vrouw wendde:

„Hebt gij de portefeuille?” vroeg hij.

„Er zijn geen papieren in, die de schuld van mijn verloofde bewijzen,” riep zij uit. „Het zijn slechts documenten betreffende Sir Henry Douglas.”

„Juist,” antwoordde de Braziliaan. „Geef op!”

Betsy zag eerst nu in, dat zij een groote domheid had begaan en deed een poging om te ontsnappen.

„De portefeuille!” klonk de gebiedende stem, „anders deel ik de politie mee, dat ge als lokvogel hebt dienst gedaan, om Sir Henry in de val te lokken!”

In den ijzeren greep van den man begon zij angstig te worden en haalde de portefeuille te voorschijn.

„Waar is Dick?” hijgde zij.

„Daar beneden, waar Sir Henry Douglas moest liggen, medeplichtige,” antwoordde de kleurling, „waarschijnlijk heeft hij zijn nek gebroken, doch dat hindert niet. Gij kunt nu gaan.”

Hijgend en bevend snelde zij weg.

In de voorste gangen, waar Mr. Windham sliep, was niets gehoord of gezien.

Deze ontwaakte een uur na middernacht en had een gevoel alsof iemand zijn arm vasthield.

Hij was niet weinig verbaasd, toen hij in een gestalte bij zijn bed het donkerroode gezicht van den vermeenden mesties herkende.

„Maak geen leven, Mr. Windham,” zei de indringer, „ik ben gewapend en uw roepen zou u slecht bekomen.”

„Wat wilt ge van mij?” vroeg Windham, „hoe komt ge in deze gesloten kamers?”

„Wel, net zooals bij Sir Robert Campbell en

den woekeraar Adams,” luidde het antwoord. „Voor mij bestaan er geen geheimen. Laat mij me slechts aan u voorstellen: ik ben John Raffles!”

Verschrikt viel Windham achterover in het kussen.

„Stel u maar niet zoo aan,” meende de Groote Onbekende, „ik ken u beter. Gij gaat door voor edelman, doch bewandelt graag de donkere paden, doch zóó, dat er niets te bewijzen valt.

„Gij weet ook heel goed wat er in het testament van den overleden baronet Sir Arthur Douglas staat. Gij en Sir Robert Campbell zijt hiervan goed op de hoogte. Ontken het maar niet, doch spreek de waarheid, opdat den waren erfgenaam recht wedervare.

„Geef op het testament en een beetje gauw.”

Mr. Windham was een lafaard. Hij stond op en opende de kast waarin een deel der opbrengst van de bezittingen van Woodhouse en ook het testament lag in gezegelden omslag.

Raffles wierp een blik naar de opeengehoopte schatten, stak het testament in zijn zak en gebod:

„Ga weer liggen en blijf rustig tot het aanbreken van den dag. Wekt ge de anderen of verlaat ge het bed dan gebeurt er iets, waarvan ge spijt zult hebben. Denk daaraan!”

Mr. Windham gehoorzaamde gedwee.

Een half uur later werd er aan de deur van Sir Henry Douglas geklopt.

Daar stond Raffles, doch niet meer als kleurling, doch als Lord Edward Lister. Baard en pruik hield hij in de linkerhand vast. De donkerroode kleur was van zijn gelaat verdwenen.

Doch in zijn rechterhand had hij een paar voorwerpen die hij den verbaasden baronet overhandigde.

„Ik kom nog ééns,” sprak hij tot den jongen erfgenaam, „omdat we nog een en ander te bespreken hebben, vóórdat ik afscheid neem.

„Hier zijn uw gestolen documenten, Sir Henry, en verder het testament van uw overleden oom, die u tot eenig erfgenaam heeft benoemd. Mr. Windham had het zoolang in bewaring, doch ik vond het veiliger in uwe handen!”

„Maar verklaar me toch eens,” viel de baronet hem opgewonden in de rede, „ik — —”

„Laat mij even uitspreken,” vervolgde de ander, „mijn tijd is zeer beperkt.

„Te Calais hieldt gij mij voor een dief, een roover. Dat ben ik niet, doch wel een helper van de onderdrukten en bedrogenen, een vriend van hen, wien onrecht geschiedt — en voor u persoonlijk, Sir Henry, ben ik een levensredder!”

„Maar — maar — —“ stamelde de jonge man.

„Ik ben spoedig uitgesproken,” antwoordde de zeldzame menschevriend. „Ik vergeet nooit, wat men mij voor goeds doet. En gij weet, dat ik u zeer verplicht ben. Ik had nu eene gelegenheid, u een dienst te bewijzen, thans zijn we quitte. Mijne zending is nu afgelopen, ik heb een bende schurken ontmaskerd en u recht laten wedervaren.

Mr. Adams en Sir Robert Campbell, uw neef, strafte ik op mijn manier, evenals den waardigen Mr. Windham. Het tweetal, Rogers en Betsy Long, laat ik aan u over. Lever dat tweetal maar over aan de politie. Raffles laat zich niet gaarne met zulke menschen in!”

„Wat, Raffles?” vroeg de baronet verrast.

„Ja, ik ben Raffles,” klonk het antwoord.

„Ik ben de Grootte Onbekende, de wanhoop der Londensche politie en het geweten van de groote schurken en uitbuiters van Londen!

„Vaarwel, Sir Henry, mijn schuld heb ik afgedaan. Ik verlaat u nu voor altijd.”

„Halt, nog niet,” riep de baronet uit, „Lord Lister, laat mij u eerst bedanken, vriend —”

Doch reeds was de slanke gestalte van den beroemden Onbekende verdwenen in de duisternis van den nacht als een onoplosbaar geheim.

De volgende aflevering (No. 578) bevat:

EEN MISLUKTE DIEFSTAL.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt **TURKSCH** TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885